Sri Lankan Journal of Arabic and Islamic Studies
Published by Faculty of Islamic Studies and Arabic Language
Volume 9 Issue I, June 2026
E-ISSN: 2550 – 3014, P. 34-61
DOI: https://doi-ds.org/doilink/03.2023-55683162/8.1-6

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீதான கீழைத்தேயவாத விமர்சனம் மற்றும் இஸ்லாமிய நியாயப்படுத்தல்: விமர்சன ரீதியான பகுப்பாய்வு

(ORIENTALIST CRITIQUES OF PROPHET MUHAMMAD (PBUH) AND ISLAMIC APOLOGETICS: A CRITICAL ANALYSIS)

FAYAS, S.M.[1] & HANA, A.S.F.[2]

[1]ARABIC AND ISLAMIC CIVILIZATION UNIT, FACULTY OF ARTS, UNIVERSITY OF COLOMBO, SRI LANKA.
[2]DEPARTMENT OF ISLAMIC STUDIES, SOUTH EASTERN UNIVERSITY, SRI LANKA.
smfayas2002@gmail.com

Abstract: *Orientalism, as a Western intellectual tradition, has persistently depicted Islam and its final Messenger, Prophet Muhammad (PBUH), through an ideologically biased framework. Historically, a wide range of allegations (including claims of false prophethood, political opportunism, psychological impairment, borrowing from preceding religious traditions, moral compromise in family life, reliance on violence and forced conversion, and intolerance toward other religious communities) have been propagated through medieval Christian polemical writings, nineteenth-century pseudo-scientific literature, and contemporary academic as well as public discourses. These critiques fail to adhere to an objective historical methodology, as they are largely shaped by theological hostility, colonial agendas, cultural biases, and anachronistic readings. Accordingly, employing a qualitative research methodology, this study utilizes the Qur'an, authentic prophetic traditions (Hadith), early biographical (Seerah) literature, and classical Islamic scholarly commentaries as its primary sources. Through thematic and comparative analyses, the study demonstrates that Orientalist allegations rely heavily on selective evidence and the disregard of historical context. Conversely, authentic Islamic sources firmly substantiate Prophet Muhammad's (PBUH) prophetic integrity, moral uprightness, commitment to justice, religious freedom, and tolerance. The primary finding of this research highlights the imperative of fostering a balanced cultural perspective and scientific mutual understanding, thereby enhancing academic integrity and contributing to the mitigation of long-standing misunderstandings in Islamic-Western relations.*

Keywords*: Orientalism, Colonial Bias, Religious Tolerance, Prophet Muhammad (PBUH), Seerah.*

ஆய்வுச் சுருக்கம்

கீழைத்தேயவாதம் (*Orientalism*) எனும் மேற்கத்திய அறிவுசார் மரபு, இஸ்லாமிய மார்க்கத்தையும் அதன் இறுதித் தூதர் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களையும் எதிர்மறையான சித்தாந்தப் பின்னணியில் சித்தரித்து வருகிறது. வரலாற்று ரீதியாக, இடைக்காலக் கிறிஸ்தவச் சமயக்களங்க உரையாடல்கள் (*Polemical writings*), 19ஆம் நூற்றாண்டின் போலி-அறிவியல் நூல்கள் மற்றும் நவீன கல்விப்புல - பொதுவெளி விவாதங்கள்

Submitted: 20 January, 2026 Accepted: 08 July, 2026 Published: 04 September, 2026

Sri Lankan Journal of Arabic and Islamic Studies
Published by Faculty of Islamic Studies and Arabic Language
Volume 9 Issue I, June 2026
E-ISSN: 2550 – 3014, P. 34-61
DOI: https://doi-ds.org/doilink/03.2023-55683162/8.1-6

வாயிலாக நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீது பல்வேறு குற்றச்சாட்டுகள் முன்வைக்கப்பட்டுப் பரப்பப்பட்டுள்ளன. போலியான தூதுவர், சூழல்சாதகப் போக்காளர், மனநலக் குறைபாடுடையவர், முந்தைய சமய மரபுகளிலிருந்து கடன் பெற்றவர், குடும்ப வாழ்க்கையில் நெறிமுறைக் குறைபாடு உடையவர், வன்முறை மற்றும் கட்டாய மதமாற்றத்தைச் சார்ந்தவர், பிற சமயச் சமூகங்களிடம் சகிப்பின்மையைக் காட்டியவர் போன்ற சித்தரிப்புகள் அவற்றுள் முதன்மையானவை. இவ்விமர்சனங்கள் பெரும்பாலும் இறையியல் முரண்பாடுகள், காலனித்துவ நோக்கங்கள், கலாசாரச் சார்புநிலைகள் மற்றும் காலமுரண் (*Anachronistic*) வாசிப்புகளால் வடிவமைக்கப்பட்டவை என்பதால், அவை புறநிலை வரலாற்று ஆய்வுமுறையைப் பின்பற்றவில்லை. இதனடிப்படையில், இவ்வாய்வு பண்புசார் ஆய்வுமுறையைக் (*Qualitative methodology*) கைக்கொண்டு, அல்குர்ஆன், ஹதீஸ் தொகுப்புகள், ஆரம்பகாலச் ஸீரா நூல்கள் மற்றும் பாரம்பரிய இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் விளக்கங்களை முதன்மை மூலாதாரங்களாகப் பயன்படுத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. கருப்பொருள் மற்றும் ஒப்பீட்டுப் பகுப்பாய்வுகளின் வாயிலாக, கீழைத்தேயவாதக் குற்றச்சாட்டுகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சான்றுகளையும் வரலாற்றுச் சூழல் புறக்கணிப்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகிறது. மாறாக, இஸ்லாமிய மூலாதாரங்கள் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தூதுத்துவ நேர்மை, நெறிமுறை ஒருமைப்பாடு, நீதியாற்றல், சமயச் சுதந்திரம் மற்றும் சகிப்புத்தன்மையை உறுதியாகச் சான்றளிக்கின்றன. சமநிலையான கலாசாரப் பார்வையையும் அறிவியல் அடிப்படையிலான பரஸ்பர புரிதலையும் வளர்த்தெடுக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துவதே இவ்வாய்வின் முக்கியக் கண்டுபிடிப்பாகும். இது கல்விப்புல நேர்மையை மேம்படுத்துவதோடு, இஸ்லாமிய-மேற்கத்திய உறவுகளில் நீடிக்கும் தவறான புரிதல்கள் குறைவதற்கும் வழிவகுக்கிறது.

திறவுச்சொற்கள் : கீழைத்தேயவாதம், காலனித்துவச் சாய்வு, சமயச் சகிப்பின்மை, நபி முஹம்மத் (ஸல்), ஸீரா

Submitted: 20 January, 2026 Accepted: 08 July, 2026 Published: 04 September, 2026

I. ஆய்வு அறிமுகம்

Edward Said (1978) தமது புகழ்பெற்ற *Orientalism* என்னும் ஆய்வுநூலில் சுட்டிக்காட்டியவாறு, 18ஆம் மற்றும் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் தோற்றம் பெற்ற ஒரு கல்வியியல் அணுகுமுறையே “கிழக்கியவியல்” (Orientalism) என வரையறுக்கப்பட்டது. இத்துறை, கிழக்கு நாடுகளின் மொழிகள், கலாசாரங்கள், மதங்கள் மற்றும் சமூகங்களை அறிவியல் பூர்வமாக ஆய்வு செய்வதாகப் புறவடிவில் தோற்றமளித்தது. இருப்பினும், நடைமுறையில் இது காலனித்துவ அரசியல் நலன்களோடு மிக நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தது. மேற்கத்திய அறிஞர்கள் ‘கிழக்கு நாடுகள்’ (Orient) என அடையாளப்படுத்திய இஸ்லாமிய உலகைப் பகுத்தறிவற்றதாகவும், விசித்திரமானதாகவும், நாகரிகத்தில் பின்தங்கியதாகவும் சித்தரித்தனர். இதன் வழியே, கிழக்கத்திய நாடுகளின் மீதான மேற்கத்திய ஆதிக்கத்திற்கும் காலனித்துவ விருப்பங்களுக்கும் ஓர் அறிவியல் நியாயப்பாட்டை அவர்கள் கற்பித்தனர் (Said, 1978).

இஸ்லாத்தின் எழுச்சி, அதன் மையப் பிரமுகரான நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் மகத்தான வரலாற்றுப் பங்களிப்பு, மற்றும் கிறிஸ்தவ அதிகார அமைப்புகளுடன் ஏற்பட்ட வரலாற்றுப் போட்டிகள் ஆகியவை 7ஆம் நூற்றாண்டில் இஸ்லாம் வேகமாகப் பரவுவதற்குக் காரணங்களாக அமைந்தன. இதன் விளைவாக, தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களும், அவர்களின் சமயம் சார்ந்த வழிகாட்டல்களும் கீழைத்தேயவாத ஆய்வுகளின் முதன்மை இலக்குகளாயின. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் மறைவுக்குப் பிறகு (கி.பி. 632) பைசாந்திய ஆட்சிக் காலத்தில், முஸ்லிம் அல்லாதவர்களால் எழுதப்பட்ட தொடக்கக் குறிப்புகள் வெளிவரத் தொடங்கின. இக்குறிப்புகள் பெரும்பாலும் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை ஓர் ஏமாற்றுபவராகவோ அல்லது உலக முடிவின் அறிகுறியாகவோ சித்தரித்தன.

தொடர்ந்து 8ஆம் நூற்றாண்டில், உமையா வம்ச ஆட்சிக்காலத்தில் வாழ்ந்த சிரியக் கிறிஸ்தவ இறையியலாளரான டமாஸ்கஸின் ஜான் (கி.பி. 676-749 அளவில்) தமது *De Haeresibus* (*The Fount of Knowledge* நூலின் ஒரு பகுதி) எனும் படைப்பில், இஸ்லாத்தை “இஸ்ரவேலர்களின்” ஒரு பிரிவினையாக வகைப்படுத்தினார். அத்துடன், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைப் போலி நபி எனக் குற்றம்சாட்டிய அவர், இயேசுவின் சிலுவை நிகழ்வை நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மறுத்ததாகவும்,

மரியாளையும் மரியமையும் குழப்பிக் கொண்டதாகவும் வாதங்களை முன்வைத்தார் (Schadler, 2017). இத்தகைய கருத்துக்களே பிற்கால மத்தியகாலக் கிறிஸ்தவப் பார்வைகளுக்கான அடித்தளமாக அமைந்தன.

இதனைத் தொடர்ந்து வந்த மத்தியகால ஐரோப்பிய எழுத்துகளில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் அந்திக்கிறிஸ்து என்றும், பிரிவினைவாதி என்றும், அல்லது பிசாசின் ஆவியால் வழிநடத்தப்பட்ட ஏமாற்றுபவர் என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டனர் (Daniel, 1993). 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தாமஸ் அக்வினாஸ் போன்ற இறையியலாளர்கள், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் போதனைகளின் நடைமுறைத் தன்மையையும், விண்ணுலக வாக்களிப்புகளையும் விமர்சித்தனர். அதேபோன்று, தாந்தே அலிகியேரி தமது *Inferno* எனும் காப்பியத்தில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைப் பிரிவினைவாதியாக நரகத்தில் தண்டனை பெறுவது போலச் சித்தரித்தார். இவ்வகை விமர்சனங்கள் சிலுவைப் போர்கள் காலத்திலும், அதற்குப் பிந்தைய ஐரோப்பிய அறிவொளிக் காலத்திலும் தொடர்ந்தன. இதன்மூலம், மேற்கத்திய உலகில் இஸ்லாம் குறித்த ஆர்வம் என்பது நடுநிலையான அறிவியல் ஆய்வால் உந்தப்படாமல், மதச் சார்புடைய இறையியல் எதிர்ப்பினாலேயே உந்தப்பட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் கீழைத்தேயவாதம் ஒரு முறையான கல்வித்துறையாக வளர்ச்சி பெற்றபோதிலும், அது பெரும்பாலும் காலனித்துவ அரசியல் மற்றும் மத நலன்களுக்குச் சேவை செய்யும் போலி-அறிவியல் (Pseudo-science) தன்மையையே கொண்டிருந்தது. William Muir (1861) தமது *The Life of Mahomet* எனும் நூலில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை மக்கா காலம் (நேர்மை, ஆன்மீகம்) மற்றும் மதீனா காலம் (அரசியல் ஆதிக்கம், வன்முறை) எனச் செயற்கையாகப் பிரித்தார். அதன்வழியே, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீது கொடுமை, சிற்றின்ப ஆசை மற்றும் அதிகார விருப்பம் போன்ற குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்தினார். அதே காலகட்டத்தில், Aloys Sprenger (1861) தமது ஆய்வுகளில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்குக் கிடைத்த இறைவெளிப்பாடுகளை வலிப்பு நோய் அல்லது மனநலக் கோளாறுகளின் (catalepsy) விளைவாக விளக்க முயன்றார். இதேபோன்று, Abraham Geiger (1833) இஸ்லாம் என்பது யூத மத மரபுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட கருத்துக்களின் கலவை எனக் கூறினார். மேலும், Margoliouth (1905) போன்ற

அறிஞர்கள், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைச் சூழலுக்கு ஏற்பத் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும் ஓர் வாய்ப்புவாதியாகச் சித்தரித்தனர்.

இத்தகைய கீழைத்தேயவாத வாதங்கள், இஸ்லாத்தை இயல்பாகவே வன்முறைமிக்கதாகவும் பிற்போக்கானதாகவும் சித்தரித்து, காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்கு அறிவியல் நியாயம் வழங்கும் முயற்சியாகக் கையாளப்பட்டன (Said, 1978). Montgomery Watt (1953) போன்ற சில மேற்கத்திய அறிஞர்கள், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் மக்கா கால நேர்மையையும் ஆன்மீக உறுதிப்பாட்டையும் ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், அவர்களின் ஆய்வுகளும் அடிப்படைச் சார்புகளிலிருந்து முழுமையாக விடுபடவில்லை. இத்தகைய வரலாற்று அணுகுமுறைகளே நவீன காலத்தில் இஸ்லாத்தைப் பற்றிய எதிர்மறையான பொதுப்பார்வைகளை உருவாக்கி, இஸ்லாமிய வெறுப்பை (Islamophobia) ஊக்குவிப்பதாக அமைந்தன (Rifai, 2021).

இவ்வெதிர்மறைச் சித்தரிப்புகளுக்கு எதிராக, முஸ்லிம் அறிஞர்கள் தொடர்ச்சியாக அறிவியல் மற்றும் சான்றுகளின் அடிப்படையிலான பதில்களை முன்வைத்து வருகின்றனர். அல்குர்ஆனின் இலக்கிய மற்றும் கருத்தியல் இணையற்ற தன்மை, கடுமையான மற்றும் முறையான ஹதீஸ் கலை மரபு, மற்றும் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தூதுத்துவத்திற்கு முந்தைய சமூக அங்கீகாரம் (Al-Amin) போன்ற அம்சங்கள், கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களுக்கு எதிரான முதன்மை ஆதாரங்களாக முன்வைக்கப்படுகின்றன. மேலும், அண்மைய கால ஆய்வுகள், கீழைத்தேயவாத அணுகுமுறைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில ஆதாரங்களை மட்டும் பயன்படுத்தியமையினாலும் (Selection bias), காலவழு அணுகுமுறையினாலும் (Anachronism), மறைமுக இறையியல் சார்புகளினாலும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன எனக் கடுமையாக விமர்சிக்கின்றன. இதன் விளைவாக, 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபிய சமூகச் சூழலில் வைத்துப் பார்க்கும்போது, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் நெறிமுறை சார்ந்த முன்மாதிரியும் சமூகச் செயல்பாடுகளும் மேலும் தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன (Maleklou & Nilsaz, 2024; Memon et al., 2025).

ஆகையால், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைச் சுற்றியுள்ள விமர்சனங்களின் வரலாற்றுப் பரிணாமம், கீழைத்தேயவாதத்தின் சித்தாந்த அடித்தளங்களையும் அதன் அரசியல்-இறையியல்

பின்னணியையும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது. இவ்வாய்வு, நீண்டகாலமாக நிலவிவந்த தவறான சித்தரிப்புகளை அறிவியல் ரீதியில் மீளாய்வு செய்து, சமயங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர புரிதலையும், சான்றுகளின் அடிப்படையிலான சமநிலையான அறிவியல் அணுகுமுறையையும் ஊக்குவிக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது.

2. ஆய்வின் பிரச்சினை கூற்று

அல்குர்ஆன், துல்லியமான அறிவியல் அளவுகோல்களின் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்ட ஹதீஸ் நூல்கள், மற்றும் இப்னு இஷாக் அவர்களின் *Sirah Nabawiyyah* (நபி சரிதை) போன்ற தொடக்ககால வரலாற்று மூலங்கள் உள்ளிட்ட பரந்த, நம்பகமான இஸ்லாமிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இருப்பினும், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீதான கீழைத்தேயவாத (Orientalist) விமர்சனங்கள், கல்விசார் இலக்கியங்களிலும் பொது விவாதங்களிலும் இன்னமும் ஆதிக்கம் செலுத்தியே வருகின்றன. இவ்விமர்சனங்கள், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைச் சுயநல நோக்கங்களால் இறைவெளிப்பாடுகளை உருவாக்கியவராகவும், வலிப்பு நோய் போன்ற மனநலக் கோளாறுகளால் பாதிக்கப்பட்டவராகவும், யூத-கிறிஸ்தவ மரபுகளிலிருந்து கருத்துக்களைக் கடன் பெற்றவராகவும் சித்தரிக்கின்றன. மேலும், அவர்களை நெறிமுறைத் தளர்வுடைய பலதார மணமகனாகவும், வன்முறை வெற்றியாளராகவோ அல்லது வாய்ப்புவாத அரசியல் தலைவராகவோ சித்தரிக்கும் போக்கைக் கொண்டுள்ளன. இத்தகைய அணுகுமுறைகள், அசல் இஸ்லாமிய மூலங்களுடனோ அல்லது 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபிய சமூக-வரலாற்றுச் சூழலுடனோ ஆழமான, நேர்மையான அறிவியல் ஈடுபாடின்றி உருவாக்கப்பட்டவையாகவே காணப்படுகின்றன (Said, 1978; Memon et al., 2025).

இவ்வாறான எதிர்மறைச் சித்தரிப்புகள், பெரும்பாலும் அரைகுறையான வாசிப்புகள், காலவழு உடைய நெறிமுறைத் தீர்ப்புகள் (anachronistic moral judgments), மற்றும் மத்தியகாலக் கிறிஸ்தவப் பார்வைகளில் வேரூன்றிய இறையியல் சார்புகள் ஆகியவற்றின் மீதே தங்கியுள்ளன. அத்துடன், ஹதீஸ் விமர்சனம் சார்ந்த இஸ்லாமிய அறிவியல் மரபுகளையும், ஸீரா வரலாற்றியலையும் புறக்கணிக்கும் அல்லது மதிப்புக் குறைக்கும் முறைமைச் சீரற்ற தன்மைகளும் இதற்குக் காரணமாகின்றன. இதன் விளைவாக, வரலாற்று ஆதாரங்கள்

முழுமையாகவும் சமநிலையாகவும் மதிப்பீடு செய்யப்படாமல், முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட கருத்துக்களே மீண்டும் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன (Azmi, 1978; Rifai, 2021). இத்தகைய தொடர்ச்சியான தவறான சித்தரிப்புகள், ஆய்வுலகில் ஒரு ஆரோக்கியமற்ற சமநிலையற்ற தன்மையை தோற்றுவித்துள்ளன. இதனால், கீழைத்தேயவாத வாதங்கள் இஸ்லாத்தையும் அதன் முதன்மைப் பிரமுகரான நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களையும் பற்றிய மேற்கத்திய ஆய்வுகளிலும் பொதுப் பார்வைகளிலும் மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றன. அதேவேளையில், சான்றுகளின் அடிப்படையில் அமைந்த இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் மறுப்புகளும் விளக்கங்களும் முதன்மையான கல்விசார் வட்டங்களில் புறக்கணிக்கப்படும் நிலை நீடிக்கிறது.

இச்சிக்கல் நவீன காலச் சூழலில் மேலும் தீவிரமடைந்துள்ளது. வரலாற்றுச் சார்புகளால் வடிவமைக்கப்பட்ட இக்கீழைத்தேயவாத உரையாடல்கள், தற்காலத்தில் ‘இஸ்லாமிய வெறுப்பு’ (Islamophobia), ஊடகங்களின் சிதைக்கப்பட்ட சித்தரிப்புகள், மற்றும் சமயங்களுக்கிடையே நிலவும் புரிதல் குறைபாடுகள் ஆகியவற்றுக்குக் கல்விசார் ஆதரவை வழங்குவதாக மாறியுள்ளன (Esposito, 1998). இதன் காரணமாக, வெறும் வரலாற்று அல்லது ஆய்வுசார் சிக்கலாகத் தோன்றும் ஒரு விடயம், சமகாலச் சமூக மற்றும் அரசியல் தளங்களில் தீவிர எதிர்மறைத் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் முக்கிய பிரச்சினையாக உருவெடுக்கிறது.

ஆகவே, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீதான கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களுக்கும், அசல் இஸ்லாமிய அறிவியல் அணுகுமுறைகளுக்கும் இடையே ஒரு முறையான, சான்றுகளின் அடிப்படையிலான மற்றும் சமநிலையான கல்விசார் ஈடுபாடு இல்லாமையே இவ்வாய்வின் முதன்மைப் பிரச்சினையாகும். இந்த இடைவெளி, நீடித்த தவறான புரிதல்களை உருவாக்குவதுடன், புறநிலை சார்ந்த வரலாற்று அறிவியலின் வளர்ச்சியையும், மத மரபுகளுக்கிடையிலான பரஸ்பர மரியாதையையும் தடுக்கும் காரணியாகவும் அமைகிறது. எனவே, கீழைத்தேயவாத உரையாடல்களின் சித்தாந்த அடித்தளங்களை விமர்சன ரீதியாக வெளிக்கொணர்ந்து, அசல் ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட இஸ்லாமிய விளக்கங்களின் அறிவியல் வலிமையை ஒப்பீட்டு

முறையில் நிறுவும் ஒரு ஆய்வு முறைமை இன்றியமையாத தேவையாகிறது.

3. ஆய்வு நோக்கங்கள்

மேற்கண்ட ஆய்வு அறிமுகம் மற்றும் ஆய்வின் பிரச்சினைக் கூற்றின் அடிப்படையில், இவ்வாய்வு பின்வரும் முக்கிய நோக்கங்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது:

- நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீதான பிரதான கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களைத் தெளிவாக அடையாளம் கண்டு, அவற்றை விமர்சன ரீதியிலும் முறையான அறிவியல் அணுகுமுறையிலும் பகுப்பாய்வு செய்தல்.
- இவ்விமர்சனங்களின் வரலாற்றுச் சூழல், இறையியல் முன்னோக்குகள் மற்றும் முறைமையியல் அடித்தளங்களை விரிவாக ஆராய்ந்து, அவற்றில் மறைந்துள்ள அறிவியல் சார்புகள், முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் மற்றும் கருத்தியல் குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்துதல்.
- அல்குர்ஆன், ஹதீஸ், ஸீரா இலக்கியங்கள் மற்றும் பாரம்பரிய இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் விளக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றிய முறையான, ஆதார அடிப்படையிலான இஸ்லாமிய விளக்கங்களை முன்வைத்தல்.
- கீழைத்தேயவாதக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்படும் இஸ்லாமிய பதில்களின் உள்ளார்ந்த ஒத்திசைவு, அறிவியல் நிலைத்தன்மை மற்றும் ஆதார வலிமையை ஒப்பீட்டு ஆய்வின் மூலம் நிறுவுதல்.

4. ஆய்வு முறைமை

இவ்வாய்வு, பண்புரீதியான ஆய்வு வடிவமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீதான கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களையும், அவற்றுக்கு எதிரான இஸ்லாமிய விளக்கங்களையும் ஆழமாக ஆராய்வதற்கு, இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளின் பகுப்பாய்வு முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆய்வின் முறைமையானது விவரிப்பு-ஒப்பீட்டு (Descriptive-Comparative) அணுகுமுறையைக் கொண்டுள்ளதுடன், கீழைத்தேயவாத இலக்கியங்களும் அசல் இஸ்லாமிய ஆதாரங்களும் முறைசார் உள்ளடக்கப் பகுப்பாய்வு (Systematic Content Analysis) வழியாகச் சீராய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆய்விற்கான தரவுகள் இரண்டு முதன்மை நிலைகளில் திரட்டப்பட்டுள்ளன. முதன்மையாக William Muir (1861), Sprenger (1861), Geiger (1833) ஆகியோரின் நூல்களும், Edward Said (1978) அவர்களின் விமர்சனக் கட்டமைப்பைத் தழுவிய நவீன ஆய்வுகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலிருந்து கீழைத்தேயவாதிகளின் தொடர்ச்சியான கருப்பொருள்கள், முறைமையியல் அணுகுமுறைகள் மற்றும் சித்தாந்தச் சார்புகள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் நிலையாக அல்குர்ஆன் வசனங்கள், அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஹதீஸ் தொகுப்புகள், இப்னு இஷாக் அவர்களின் *Sirat Rasul Allah* போன்ற தொடக்கக்கால ஸீரா இலக்கியங்கள் மற்றும் அல்-பாகில்லானி, அல்-ஜர்கானி போன்ற பாரம்பரிய அறிஞர்களின் மறுப்புரைகள் அடிப்படை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. மேலும், Azmi (1978), Rifai (2021), Memon (2025) போன்ற நவீன முஸ்லிம் அறிஞர்களின் ஆய்வுகளும் இணைக்கப்பட்டு, கீழைத்தேயவாதக் குற்றச்சாட்டுகளுக்குச் சமகாலக் கல்விசார் பதில்களும் இஸ்லாமிய விளக்கங்களின் வளர்ச்சியும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுச் செயல்பாட்டில், முதலாவதாகக் கருப்பொருள் பகுப்பாய்வு (Thematic Analysis) மூலம் கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களில் முன்வைக்கப்படும் தூதுத்துவத்தின் தோற்றம், இறைவெளிப்பாட்டின் உளவியல் பின்னணி, யூத-கிறிஸ்தவ தாக்கங்கள், நெறிமுறைப் பண்பு, வன்முறை, அரசியல் விருப்பம், சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் மதச் சகிப்புத்தன்மை போன்ற முக்கியக் குற்றச்சாட்டுகள் வகைப்படுத்தப்பட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து, ஒப்பீட்டு உரைப் பகுப்பாய்வு (Comparative Textual Analysis) மூலம் கீழைத்தேயவாத அணுகுமுறைகளும் இஸ்லாமிய விளக்கங்களும் அவற்றின் அறிவியல் செல்லுபடித் தன்மை (Scientific Validity), சூழல் உணர்திறன் (Contextual Sensitivity) மற்றும் உள்ளார்ந்த ஒத்திசைவு (Internal Consistency) ஆகிய அடிப்படைகளின் கீழ் ஒப்பீடு செய்யப்படுகின்றன.

இந்த ஆய்வு முறைமையானது வரலாற்றுச் சூழலாக்கம் (Historical Contextualization), அறிவாராய்ச்சிச் சமநிலை (Epistemological Balance) மற்றும் கலாசார-சமய நுட்பங்களுக்கான உணர்திறன் (Sensitivity to Cultural and Religious Nuances) ஆகியவற்றை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களின் சித்தாந்த அடித்தளங்களை வெளிக்கொணர்வதுடன்,

அசல் இஸ்லாமிய ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட விளக்கங்களின் அறிவியல் வலிமையையும் தெளிவாக நிறுவுவதற்கு வழிவகுக்கிறது.

5. கலந்துரையாடல்

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீதான கீழைத்தேயவாத (Orientalist) விமர்சனங்கள், வரலாற்று ரீதியாகச் சார்புநிலை கொண்ட பார்வைகளின் ஊடாகவே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை இக்கலந்துரையாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்விமர்சனங்கள் பெரும்பாலும் இறையியல் சார்ந்த போட்டிகள், காலனித்துவ அரசியல் நோக்கங்கள் மற்றும் அறிவியல் முறைமையியல் குறைபாடுகள் ஆகியவற்றிலேயே வேரூன்றியுள்ளன. குறிப்பாக, தங்களுக்குச் சாதகமான சில ஆதாரங்களை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து முன்வைத்தல், 7ஆம் நூற்றாண்டுச் சூழலுக்குப் பொருந்தாத நவீன காலவழு நெறிமுறைத் தீர்ப்புகளைச் சுமத்துதல் மற்றும் அரேபிய கலாசார-சமூக நுட்பங்களை உணராமல் அணுகுதல் ஆகியவை இவ்விமர்சனங்களின் முதன்மைப் பலவீனங்களாகும். இதன் விளைவாக, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தூதுத்துவம், தனிப்பட்ட வாழ்க்கை, இராணுவ நடவடிக்கைகள் மற்றும் சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் ஆகிய பரிமாணங்கள் ஒருதலைப்பட்சமாகவும் சிதைக்கப்பட்ட முறையிலுமே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும், இத்தகைய கீழைத்தேயவாத அணுகுமுறைகள் 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபிய சமூக-வரலாற்றுச் சூழலைச் சரியாகக் கவனத்தில் கொள்ளத் தவறிவிட்டன என்பதும், அல்குர்ஆன், ஹதீஸ் மற்றும் ஸீரா போன்ற அசல் இஸ்லாமிய ஆதாரங்களின் உண்மைத்தன்மையையும் அறிவியல் நம்பகத்தன்மையையும் அவை உரிய முறையில் மதிப்பீடு செய்யவில்லை என்பதும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. இதன் மூலம், முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட தங்களின் சுய கருத்துக்களை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கில் மட்டுமே சான்றுகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பது தெளிவாகிறது.

எனவே, இக்கலந்துரையாடல் பகுதி முதன்மையான கீழைத்தேயவாதக் குற்றச்சாட்டுகளை முறையான அறிவியல் கட்டமைப்பில் ஆராய்கிறது. அக்குற்றச்சாட்டுகள் அல்குர்ஆன், அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஹதீஸ் தொகுப்புகள், ஆரம்பகால ஸீரா இலக்கியங்கள் மற்றும் பாரம்பரிய

இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் விளக்கங்கள் ஆகிய ஆதாரங்களோடு ஒப்பீடு செய்யப்படுகின்றன. இவ்வொப்பீட்டின் மூலம், கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களின் சித்தாந்த அடித்தளங்களும் முறைமையியல் சீரற்ற தன்மைகளும் வெளிப்படுத்தப்படுவதோடு, இஸ்லாமிய விளக்கங்களின் உள்ளார்ந்த ஒத்திசைவு, சான்றாதார அடிப்படையிலான அறிவியல் வலிமை மற்றும் வரலாற்றுச் சூழலோடு பொருந்தும் தன்மை ஆகியவையும் மதிப்பீடு செய்யப்படுகின்றன.

இவ்வாய்வின் மூலம், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் அகிலத்திற்கு அருட்கொடையாக விளங்கிய உயரிய நெறிமுறை முன்மாதிரியாகவும், சமூக நீதி, மனிதக் கண்ணியம் மற்றும் ஒழுக்க மறுமலர்ச்சியை முன்னெடுத்த தலைவராகவும் திகழ்ந்தமையை அறிவியல் ரீதியாக விளக்குவதற்கு முனைந்துள்ளது. மேலும், அவர்களின் முடிவுகளும் நடவடிக்கைகளும் அக்காலகட்டத்தின் சமூக-வரலாற்றுச் சூழலோடு நெருக்கமாக இணைந்திருந்தன என்பதையும் இக்கலந்துரையாடல் வெளிக்கொணர்கிறது. இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்படும் ஒப்பீட்டு விமர்சன ஆய்வு, கீழைத்தேயவாத உரையாடல்களின் வரலாற்றுச் சார்புகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சமநிலையான அணுகுமுறையில் புரிந்து கொள்ளும் வழியையும் திறக்கிறது. இதன் மூலம், இஸ்லாம் தொடர்பான கல்விசார் ஆய்வுகளில் நிலவும் தவறான சித்தரிப்புகளைச் சீரமைக்கவும், ஆதாரங்களை மையமாகக் கொண்ட நியாயமான அறிவியல் விவாதங்களை ஊக்குவிக்கவும் இப்பகுதி வழிவகுக்கிறது.

5.1 **போலியான தூதுத்துவக் குற்றச்சாட்டு**

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீதான கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களில் மிக அதிகமாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் முன்வைக்கப்படும் அடிப்படைக் குற்றச்சாட்டுகளில் ஒன்று, அவர்களின் தூதுத்துவப் பிரகடனம் மனிதனால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்ட போலியான ஒன்றாகும் என்பதாகும். இக்குற்றச்சாட்டுகளின் படி, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் தனிப்பட்ட ஆசைகள், அரசியல் அதிகார நோக்கங்கள், சமூகச் சீர்திருத்த விருப்பங்கள் அல்லது தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த யூத-கிறிஸ்தவ மத மரபுகளிலிருந்து கருத்துகளைத் தேர்ந்தெடுத்து இணைத்து, அவற்றை தெய்வீக வெளிப்பாடுகளாகக் காட்டினார் என்று கூறப்படுகிறது. குறிப்பாக, 19ஆம் நூற்றாண்டு கீழைத்தேயவாத ஆய்வுகளில், அவரது வாழ்க்கை மக்கா காலத்தில் ஆன்மீகத் தேடலில் ஈடுபட்ட

நேர்மையானவராகவும், மதீனா காலத்தில் அரசியல் வாய்ப்புவாதத்தால் உந்தப்பட்ட தலைவராகவும் செயற்கையாக இரு வேறு கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுச் சித்தரிக்கப்பட்டது.

இவ்விமர்சன அணுகுமுறையின் பிரதான எடுத்துக்காட்டாக வில்லியம் மூர் எழுதிய *The Life of Mahomet* (1861) நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. நான்கு தொகுதிகளைக் கொண்ட இந்நூலில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை இயற்கைக்கு மாறான கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, மக்கா காலத்தின் தூய ஆன்மீகத்திலிருந்து மதீனா காலத்தில் அதிகார ஆசை, கொடுமை மற்றும் சிற்றின்பம் நோக்கி அவர் மாறியதாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. மேலும், அல்குர்ஆனிய வெளிப்பாடுகள் அரசியல் அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைக்கவும், தனிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்பட்டன என்ற ஊகமும் முன்வைக்கப்படுகிறது (Muir, 1861). இதே போன்று, அலோய்ஸ் ஸ்பிரெங்கர் (1861) என்பவரும், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் பல்வேறு மத மரபுகளிலிருந்து கருத்துகளைக் கற்றுக்கொண்டு அவற்றை அல்குர்ஆனில் இணைத்ததாகக் கூறி, அல்குர்ஆனைத் தெய்வீக வெளிப்பாட்டிற்குப் பதிலாக ஒரு மனித உருவாக்கமாகக் குறைத்து மதிப்பிடும் முயற்சியை மேற்கொண்டார் (Sprenger, 1861).

இத்தகைய பார்வைகள் பெரும்பாலும் சுவிசேஷக் கிறிஸ்தவ இறையியல் முன்னோக்குகளாலும், காலனித்துவ காலத்தில் நிலவிய மத-அரசியல் போட்டி ஆய்வுகளாலும் ஆழமாகப் பாதிக்கப்பட்டவையாகும். இஸ்லாமிய அசல் ஆதாரங்களை முன்கூட்டியே நம்பத்தகாதவை என நிராகரித்து, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில தகவல்களின் அடிப்படையில் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை ஏமாற்றுபவராகவோ அல்லது உளவியல் ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டவராகவோ சித்தரிக்கும் போக்கு இதில் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது (Last Prophet, n.d.).

இருப்பினும், இக்குற்றச்சாட்டுகள் இஸ்லாத்திற்கு முந்தைய அரேபிய சமூகத்தின் முக்கிய வரலாற்றுச் சான்றுகளை முற்றிலும் புறக்கணிக்கின்றன. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் தூதுத்துவம் பெறுவதற்கு முன்பே அல்-அமீன் (நம்பகமானவர்) மற்றும் அஸ்-ஸாதிக் (உண்மையானவர்) என்ற பட்டங்களால் சமூகத்தில் பரவலாக அறியப்பட்டவர். இது நீண்ட காலமாக அவர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நேர்மை மற்றும் நம்பகத்தன்மையின் விளைவாக உருவான சமூக

அங்கீகாரமாகும். குறைஷி மக்கள் தங்களின் மதிப்புமிக்க பொருட்களை அவர்களிடம் பாதுகாப்பிற்காக ஒப்படைத்ததுடன், சமூகத் தகராறுகளில் தீர்ப்பளிக்கும் பொறுப்புகளையும் நம்பிக்கையுடன் வழங்கினர். குறிப்பாக, கஃபா புனரமைப்பின் போது ஏற்பட்ட முரண்பாட்டை அவர் அமைதியாகத் தீர்த்த நிகழ்வு, இறைவெளிப்பாடு தொடங்குவதற்கு முன்பே அவரது நெறிமுறைத் தகுதியை உறுதிப்படுத்துகிறது (Esposito, 1998). பலதெய்வ வழிபாட்டாளர்கள் அவரது செய்தியை நிராகரித்த போதிலும், அவரைத் தனிப்பட்ட வாழ்வில் பொய்யர் என ஒருபோதும் குற்றம் சாட்டாதது, இத்தகைய ஏமாற்றுக் குற்றச்சாட்டுகளின் அடிப்படைப் பலவீனத்தை வெளிப்படுத்துகிறது (Rifai, 2021).

அதேவேளை, இஸ்லாமிய ஆதாரங்கள் இவ்வகை கீழைத்தேயவாதக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு வலுவான அறிவியல் மறுப்புகளை வழங்குகின்றன. அல்குர்ஆன் பல இடங்களில் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தனிப்பட்ட முடிவுகளைத் திருத்தி, சுய-விமர்சனப் பண்பை வெளிப்படுத்துகிறது. உதாரணமாக, சூரா அபஸ (80:1-10) இல், பார்வையற்ற மனிதரான அப்துல்லாஹ் இப்னு உம்மி மக்தூமிடம் முகம் திருப்பிய நிகழ்வை மென்மையாகக் கண்டிக்கிறது:

“அவர் கடுகடுத்தார்; மேலும் (முகத்தைத்) திருப்பிக் கொண்டார். அவரிடம் அந்த அந்தகர் வந்தபோது, (நபியே! உம்மிடம் வந்த அவர்) அவர் தூய்மையாகி விடக்கூடும் என்பதை நீர் அறிவீரா? அல்லது அவர் (உம் உபதேசத்தை) நினைவு படுத்திக்கொள்வதன் மூலம், (உம்முடைய) உபதேசம் அவருக்குப் பயனளித்திருக்கலாம். (உம் உபதேசத்தின்) தேவையை எவன் அலட்சியம் செய்கிறானோ- நீர் அவன்பாலே முன்னோக்குகின்றீர். ஆயினும் (இஸ்லாத்தை யேற்று) அவன் தூய்மையடையாமல் போனால், உம் மீது (அதனால் குற்றம்) இல்லை. ஆனால், எவர் உம்மிடம் விரைந்து வந்தாரோ, அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சியவராக - அவரை விட்டும் பராமுகமாய் இருக்கின்றீர்.” (அல்குர்ஆன், 80:1-10).

அதேபோல், சூரா தவ்பா (9:43) இல், நயவஞ்சகர்களுக்கு அனுமதி வழங்கிய தீர்மானம் மீளாய்வு செய்யப்படுகிறது:

“(நபியே!) அல்லாஹ் உம்மை மன்னித் தருள்வானாக! அவர்களில் உண்மை சொன்னவர்கள் யார், பொய்யர்கள் யார் என்பதை நீர் தெளிவாக அறிவதற்குமுன் ஏன் அவர்களுக்கு (போருக்கு புறப்படாதிருக்க) அனுமதியளித்தீர்?” (அல்குர்ஆன், 9:43).

அல்குர்ஆன் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டதாக இருந்தால், இவ்வாறு அவரையே விமர்சிக்கும் வசனங்கள் இடம்பெறுவது தர்க்கரீதியாகச் சாத்தியமற்ற ஒன்றாகும் (Al-Baqillani, 2008). மேலும், அல்குர்ஆன் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத தன்மையை (*ummī*) தெளிவாக வலியுறுத்துகிறது:
“எவர்கள் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத நபியாகிய நம் தூதரைப் பின்பற்றுகிறார்களோ - அவர்கள் தங்களிடமுள்ள தவ்ராத்திலும் இன்ஜீலிலும் இவரைப் பற்றி எழுதப் பட்டிருப்பதைக் காண்பார்கள்; அவர், அவர்களை நன்மையான காரியங்கள் செய்யுமாறு ஏவுவார்; பாவமான காரியங்களிலிருந்து விலக்குவார்; தூய்மையான ஆகாரங்களையே அவர்களுக்கு ஆகுமாக்குவார்; கெட்டவற்றை அவர்களுக்குத் தடுத்து விடுவார்; அவர்களுடைய பளுவான சுமைகளையும், அவர்கள் மீது இருந்த விலங்குகளையும், (கடினமான கட்டளைகளையும்) இறக்கிவிடுவார்; எனவே எவர்கள் அவரை மெய்யாகவே நம்பி, அவரைக் கண்ணியப்படுத்தி, அவருக்கு உதவி செய்து, அவருடன் அருளப்பட்டிருக்கும் ஒளிமயமான (வேதத்)தையும் பின் பற்றுகிறார்களோ, அவர்கள் தாம் வெற்றி பெறுவார்கள்.” (அல்குர்ஆன், 7:157).
அதே நேரத்தில், இக்குர்ஆனைப் போன்ற ஒன்றை உருவாக்குமாறு விமர்சகர்களுக்கு வெளிப்படையான சவாலையும் விடுக்கிறது:
“இந்த குர்ஆனை போன்ற ஒன்றைக் கொண்டுவருவதற்காக மனிதர்களும் ஜின்களும் ஒன்று சேர்ந்து (முயன்று), அவர்களில் ஒரு சிலர் சிலருக்கு உதவிபுரிபவர்களாக இருந்தாலும், இது போன்ற ஒன்றை அவர்கள் கொண்டு வரமுடியாது” என்று (நபியே) நீர் கூறும்.” (அல்குர்ஆன், 17:88).

இதன் மொழி மற்றும் கருத்தியல் இணையற்ற தன்மை, அதன் தெய்வீகத் தோற்றத்தின் முக்கிய ஆதாரமாக இஸ்லாமிய அறிவியலில் கருதப்படுகிறது (Al-Baqillani, 2008). இருபத்தி மூன்று ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் துன்புறுத்தல்கள், தாய்நாட்டை விட்டு வெளியேறுதல் மற்றும் மாறுபட்ட சமூக-அரசியல் சூழ்நிலைகளுக்கிடையில் இறைவெளிப்பாடுகள் தொடர்ந்தபோதும், அல்குர்ஆனின் உள்ளார்ந்த ஒருமைப்பாடு நிலைத்திருப்பது, திட்டமிட்ட மனித உருவாக்கக் கோட்பாட்டை மேலும் பலவீனப்படுத்துகிறது. அதேசமயம், அரேபிய சமூகத்தில் ஏற்பட்ட ஆழமான நெறிமுறை, ஆன்மீக மற்றும் சமூக

மாற்றங்களும் இவ்விறைவெளிப்பாடுகளின் உண்மைத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துகின்றன (Watt, 1953).

நவீன முஸ்லிம் ஆய்வுப் புலமையும் சமகால ஆய்வுகளும் இவ்வகை கீழைத்தேயவாதக் குற்றச்சாட்டுகளைச் சீராக விமர்சித்து வருகின்றன. முஹம்மது முஸ்தஃபா அஸாமி (1978) ஆரம்பகால ஹதீஸ் பரவலின் அறிவியல் நம்பகத்தன்மையை வலியுறுத்தி, கீழைத்தேயவாத சந்தேகங்களுக்கு வலுவான பதில்களை வழங்கினார். சமீபத்திய ஆய்வுகள், மூர் மற்றும் ஸ்பிரெங்கர் போன்றோரின் முறைமையியல் குறைபாடுகள், சித்தாந்த நோக்கங்கள் மற்றும் இஸ்லாமிய அறிவுச் சூழலுடன் உண்மையான ஈடுபாடு இல்லாமை ஆகியவற்றைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன (Memon et al., 2025). அத்துடன் சமகால ஆய்வுகள், இவ்வகை குற்றச்சாட்டுகள் கலாசாரச் சார்புநிலையின் தவறுகள் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆதாரப் பயன்பாடுகளின் விளைவாக உருவானவை என வலியுறுத்துகின்றன.

எனவே, போலியான தூதுத்துவக் குற்றச்சாட்டு அறிவியல் ஆய்வின் வெளிச்சத்தில் நிலைநிறுத்த முடியாத ஒன்றாகிறது. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் அசைக்க முடியாத சமூக நேர்மை, அல்குர்ஆனின் சுய-திருத்தப் பண்பு, அதன் இலக்கிய மற்றும் கருத்தியல் இணையற்ற தன்மை, மேலும் அவரது வாழ்க்கை நடைபெற்ற வரலாற்றுச் சூழல் ஆகிய அனைத்தும் மனித உருவாக்கக் கோட்பாட்டை மறுத்து, தெய்வீக வெளிப்பாட்டையே உறுதிப்படுத்துகின்றன. கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்கள் வெளிப்படையாகச் செல்வாக்குமிக்கவையாகக் காணப்பட்டாலும், அவை நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் பண்புகளை விட, அவற்றை உருவாக்கியவர்களின் அறிவியல் மற்றும் இறையியல் சார்புகளையே அதிகமாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இஸ்லாமிய பார்வையில், அவர் எப்போதும் நேர்மை மற்றும் உண்மைத்தன்மையின் உயரிய முன்மாதிரியாகவே திகழ்கிறார்.

5.2 இறைவெளிப்பாட்டின் (வஹி) உளவியல் அல்லது மருத்துவ விளக்கக் குற்றச்சாட்டு

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இறைவெளிப்பாடு (வஹி) அனுபவங்களை உளவியல் அல்லது மருத்துவ நிலைகளின் விளைவாக (குறிப்பாக வலிப்பு நோய் அல்லது அதனுடன் தொடர்புடைய நரம்பியல் கோளாறுகளாக) விளக்க முயலும் குற்றச்சாட்டு, மத்தியகால கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புக் கதைகளில் (*polemics*) தோன்றி, 19ஆம் நூற்றாண்டில்

கீழைத்தேயவாத ஆய்வுகளில் முறையாக முன்வைக்கப்பட்டது. பைசாந்திய வரலாற்றாசிரியரான தியோஃபேன்ஸ் (கி.பி. 818இல் இறந்தவர்) இத்தகைய கருத்தை ஆரம்பத்தில் வெளிப்படுத்தியவர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். அவரைத் தொடர்ந்து, ஹம்ஃப்ரி பிரைடோ மற்றும் குஸ்தாவ் வைல் போன்றோர், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மயக்க நிலையைப் போலியாகக் காட்டி அல்குர்ஆனை உருவாக்கியதாக ஊகித்தனர் (Temkin, as cited in Hasan, 2019).

19ஆம் நூற்றாண்டில், அலோய்ஸ் ஸ்பிரெங்கர் தனது *Das Leben und die Lehre des Mohammad* (1861) என்ற நூலில், இறைவெளிப்பாட்டின்போது ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படும் உடல் அனுபவங்கள் (நடுக்கம், பாரமான உணர்வு, அதிக வியர்வை போன்றவை) வலிப்புத் தாக்குதல்கள் அல்லது விழிப்புணர்வற்ற உறக்க நிலை ஆகியவற்றின் அறிகுறிகளாக இருக்கலாம் என விளக்கினார். இவ்வனுபவங்களை அவர் தெய்வீக வெளிப்பாடாக அல்லாமல் "மத பைத்தியம்" என வரையறுத்தார் (Sprenger, 1861). இதேபோன்ற அணுகுமுறையையே வில்லியம் மூர் தனது *The Life of Mahomet* (1861) நூலிலும் மேற்கொண்டு, "மார்பைத் திறத்தல்" போன்ற ஆரம்பகால நிகழ்வுகளை வலிப்பு நோயுடன் தொடர்புபடுத்தி, சுவிசேஷக் கிறிஸ்தவ இறையியல் (*evangelical theology*) முன்னோக்கின் அடிப்படையில் வஹியை ஒரு நோயியல் அனுபவமாகக் குறைத்து மதிப்பிட்டார் (Muir, 1861).

20ஆம் நூற்றாண்டிலும் இக்கருத்துகள் சில நவீன வடிவங்களில் தொடர்ந்தன. குறிப்பாக நரம்பியல் ஆய்வாளர் ஃபிராங்க் ஆர். ஃப்ரீமன் வரலாற்று விளக்கங்களின் அடிப்படையில் *temporal lobe epilepsy* (*psychomotor/complex partial seizures*) ஒரு சாத்தியமான நோயறிதலாக இருக்கலாம் என முன்வைத்தார். இருப்பினும், பின்னோக்கு நோயறிதல் (*Retrospective diagnosis*) முறையின் வரம்புகள் மற்றும் வரலாற்றுத் தரவுகளின் குறைபாடு காரணமாக, இம்முடிவுகள் வெறும் ஊக மட்டத்திலேயே இருப்பதை அவரே ஒப்புக்கொண்டார் (Freemon, 1976).

இத்தகைய மருத்துவ அல்லது உளவியல் விளக்கங்கள் பெரும்பாலும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் குறுக்கீட்டுவாத உளவியல் அணுகுமுறையிலும், ஹதீஸ் செய்திகளை அவற்றின் வரலாற்றுச் சூழலை விடுத்துத் தனித்து வாசிக்கும் பழக்கத்திலிருந்தும் உருவானவை ஆகும். உண்மையில், அங்கீகரிக்கப்பட்ட அசல் ஹதீஸ் ஆதாரங்கள் இறைவெளிப்பாட்டை முழுமையான விழிப்புணர்வுடன் கூடிய தெய்வீக நிகழ்வாகவே

விவரிக்கின்றன. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் இறைவெளிப்பாட்டின்போது பாரமான உணர்வு, மணி ஒலி போன்ற ஒலி அனுபவம், அதிக வியர்வை அல்லது சில சமயங்களில் நடுக்கம் ஆகியவற்றை அனுபவித்தாலும், உணர்விழப்பு ஏதுமின்றி வெளிப்பாட்டைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு, பின்னர் அதனைச் சரியாகவும் துல்லியமாகவும் மக்களிடம் எடுத்துரைத்தார் (Sahih al-Bukhari; Al-Zarqani, 1995).

மருத்துவ வலிப்பு நோயில் பொதுவாகக் காணப்படும் முக்கிய அறிகுறிகளான உணர்விழப்பு, நாக்கு கடித்தல், சிறுநீர் அல்லது மலக் கட்டுப்பாடின்மை, வலிப்பிற்குப் பிந்தைய குழப்ப நிலை (*post-ictal confusion*), அல்லது நீண்டகால அறிவாற்றல் சரிவு போன்றவை எதுவும் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் எங்குமே பதிவாகவில்லை. மாறாக, அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் அபூர்வமான மனத் தெளிவு, உயர்ந்த மூலோபாயத் தலைமையாற்றல் மற்றும் நெறிமுறை ஒருமைப்பாட்டைத் தக்கவைத்திருந்தார். 63 வயது வரை அவரது அறிவாற்றலிலும் ஞானத்திலும் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றமே காணப்பட்டது; இது சிகிச்சையின்றி தொடரும் வலிப்பு நோயின் சீரழிவுத் தன்மையுடன் (*degenerative nature*) முற்றிலும் முரண்படுவதாகும் (Esposito, 1998).

நவீன நரம்பியல் ஆய்வுகள் இக்குற்றச்சாட்டைக் மேலும் பலவீனப்படுத்துகின்றன. 2019ஆம் ஆண்டு நரம்பியல் நிபுணர் அஜிஸ் ஹசன் மேற்கொண்ட விரிவான ஆய்வு, ஹதீஸ் விளக்கங்கள், கீழைத்தேயவாதக் குற்றச்சாட்டுகள் மற்றும் நவீன மருத்துவ அளவுகோல்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, இறைவெளிப்பாட்டுடன் தொடர்புடைய அனுபவங்கள் *temporal lobe epilepsy* உட்பட எந்தவொரு வலிப்பு வகையுடனும் பொருந்தாது எனத் தீர்மானித்தது. “பாரம்” (*Thiqal*) போன்ற அரபுச் சொற்களை, வலிப்பின் முன்னறிகுறி (*Seizure aura*) என நேரடியாகத் தவறாக மொழிபெயர்த்ததே பல பிழையான விளக்கங்களுக்குக் காரணம் என்றும், வரலாற்றுச் சூழல் புரிதலின்றி செய்யப்பட்ட வாசிப்புகளே இத்தகைய கருத்துகளுக்குத் தளமாக அமைந்துள்ளன என்றும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும், அக்கால அரேபிய மருத்துவர்களோ அல்லது நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் எதிரிகளோ கூட அவரது அனுபவங்களை வலிப்பு நோய் எனக் ஒருபோதும் விவரிக்கவில்லை என்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது (Hasan, 2019).

ஃப்ரீமனின் வேறுபாட்டு நோயறிதலும் (*differential diagnosis*), உறுதியான மருத்துவ முடிவுகளை வரலாற்றுத் தரவுகள் அனுமதிப்பதில்லை என்றும், பல அம்சங்கள் மருத்துவ வலிப்பு நோயுடன் ஒத்துப்போகவில்லை என்றும் ஒப்புக்கொள்கிறது (Freemon, 1976). மேலும், வலிப்பு நோய் நினைவாற்றலைப் பாதிக்கும் என்பது மருத்துவ ரீதியாக நிரூபிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும்; ஆனால் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் நீண்ட அல்குர்ஆன் வசனங்களை இறைவெளிப்பாட்டிற்குப் பின்னர் உடனடியாகவும் துல்லியமாகவும் நினைவில் கொண்டு எடுத்துரைத்தது, நோயியல் விளக்கங்களுக்கு முற்றிலும் முரணான சான்றாகும் (Al-Baqillani, 2008).

இஸ்லாமிய இறையியல், வஹியை எந்தவொரு நோயியலிலிருந்தும் வேறுபட்ட, தனித்துவமான தெய்வீக நிகழ்வாக உறுதிப்படுத்துகிறது. அல்குர்ஆன் அதை ஆழமான ஆன்மீகச் சந்திப்பாகவும், முழுமையான அறிவு விழிப்புணர்வுடன் நிகழ்ந்த அனுபவமாகவும் விவரிக்கிறது:
“விழுகின்ற நட்சத்திரத்தின் மீது சத்தியமாக! உங்கள் தோழர் வழி கெட்டுவிடவுமில்லை; அவர் தவறான வழியில் செல்லவுமில்லை. அவர் தம் இச்சைப்படி (எதையும்) பேசுவதில்லை. அது அவருக்கு வஹீ மூலம் அறிவிக்கப்பட்டதேயன்றி வேறில்லை. மிக்க வல்லமையுடைவர் (ஜிப்ரீல்) அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். (அவர்) மிக்க உறுதியானவர்; பின்னர் அவர் (தம் இயற்கை உருவில்) நம் தூதர் முன் தோன்றினார். அவர் உன்னதமான அடி வானத்தில் இருக்கும் நிலையில்- பின்னர், அவர் நெருங்கி, இன்னும், அருகே வந்தார். (வளைந்த) வில்லின் இரு முனைகளைப் போல், அல்லது அதினும் நெருக்கமாக வந்தார். அப்பால், (அல்லாஹ்) அவருக்கு (வஹீ) அறிவித்ததையெல்லாம் அவர், அவனுடைய அடியாருக்கு (வஹீ) அறிவித்தார். (நபியுடைய) இதயம் அவர் கண்டதைப் பற்றி, பொய்யுரைக்க வில்லை. ஆயினும், அவர் கண்டவற்றின் மீது அவருடன் நீங்கள் தர்க்கிக்கின்றீர்களா? அன்றியும், நிச்சயமாக அவர் மற்றொரு முறையும் (ஜிப்ரீல்) இறங்கக் கண்டார். ஸித்ரத்துல் முன்தஹா என்னும் (வானெல்லையிலுள்ள) இலந்தை மரத்தருகே. அதன் சமீபத்தில் தான் ஜன்னத்துல் மஃவா என்னும் சுவர்க்கம் இருக்கிறது. ஸித்ரத்துல் முன்தஹா என்னும் அம்மரத்தை சூழ்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில், (அவருடைய) பார்வை விலகவுமில்லை; அதைக் கடந்து (மாறி) விடவுமில்லை. திடமாக, அவர் தம்முடைய இறைவனின் அத்தாட்சிகளில் மிகப் பெரியதைக் கண்டார்.” (அல்குர்ஆன், 53:1-18).

தோழர்களின் நேரடி சாட்சியங்களும், நபி அவர்களிடம் மனநோய் அல்லது அறிவுசார் சீர்கேடு குறித்த எந்த அறிகுறியும் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. மேலும், தூதுத்துவத்திற்கு முந்தைய அல்-அமீன் என்ற நற்பெயரும், வெளிப்பாட்டிற்குப் பிந்தைய சமூக, அரசியல் மற்றும் நெறிமுறைச் சாதனைகளும் இவ்வகை உளவியல் குற்றச்சாட்டுகளை அடிப்படையிலேயே மறுதலிக்கின்றன (Watt, 1953).

சமீபத்திய ஆய்வுகள், இவ்வகை கீழைத்தேயவாதக் கோட்பாடுகள் கலாசார மற்றும் இறையியல் முன்முடிவுகளின் விளைவாக உருவானவை என்றும், உறுதியான மருத்துவ அல்லது வரலாற்று ஆதாரங்களின் மேல் அமைந்தவை அல்ல என்றும் வலியுறுத்துகின்றன. வலிப்பு நோய் போன்ற மருத்துவ நிலைகள், அல்குர்ஆனின் ஒத்திசைவான நெறிமுறை அமைப்பையோ அல்லது நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் நீடித்த அறிவுசார் தலைமையையோ ஒருபோதும் விளக்க முடியாது என்பதும் இவ்வாய்வுகளில் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது (Rifai, 2021; Memon et al., 2025).

முடிவாக, இறைவெளிப்பாட்டை உளவியல் அல்லது மருத்துவ நிலையாக விளக்கும் குற்றச்சாட்டு, மருத்துவ ரீதியாகவும் வரலாற்று ஆதாரங்களாலும் நிலைநிறுத்த முடியாத ஒன்றாகும். இது தெய்வீக வெளிப்பாட்டை நோயியலாக்க முயலும் காலாவதியான, சார்புடைய அணுகுமுறையாகவே அமைகிறது. இஸ்லாமிய ஆதாரங்களும் நவீன அறிவியல் ஆய்வுகளும், வஹி என்பது முழுமையான விழிப்புணர்வுடன் கூடிய, அறிவுரீதியாகத் தெளிவான, தெய்வீக அனுபவமாகவே இருந்தது என்பதைத் திட்டவட்டமாக உறுதிப்படுத்துகின்றன.

5.3 யூத-கிறிஸ்தவ மூலங்களிலிருந்தான கடனெடுப்புக் குற்றச்சாட்டு

19ஆம் நூற்றாண்டின் கீழைத்தேயவாத ஆய்வுகளில், அல்குர்ஆன் யூத மற்றும் கிறிஸ்தவ மரபுகளிலிருந்து பரவலாகக் கருத்துக்களைக் கடன் பெற்று உருவாக்கப்பட்டது என்றும், இதனால் அதன் தெய்வீகத் தன்மையும் புதுமையும் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன என்றும் வாதிடும் போக்கு முதன்மை பெற்றிருந்தது. குறிப்பாக, ஆபிரகாம் கைக்கர் 1833இல் வெளியிட்ட *Was hat Mohammed aus dem Judenthume aufgenommen?* ("முஹம்மத் யூத மதத்திலிருந்து எவற்றை உள்வாங்கினார்?") என்ற நூலில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் ரபைனிக் இலக்கியங்களிலிருந்தும் (குறிப்பாக *Pirke de-Rabbi Eliezer* போன்ற

உரைகளிலிருந்தும்) கருத்துக்கள், வரலாற்றுச் செய்திகள் மற்றும் சட்டக் கோட்பாடுகளைப் பெற்று அல்குர்ஆனை வடிவமைத்தார் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார் (Geiger, 1833).

கைக்கர், அல்குர்ஆனில் இடம்பெறும் காபில் - ஹாபில் (காயீன் - ஆபேல்), தங்கக் கன்று மற்றும் மூஸா (அலை) அவர்களின் கை தொடர்பான நிகழ்வுகளை யூத மூலாதாரங்களுடன் ஒப்பிட்டு, விவிலிய மூலங்களிலிருந்து காணப்படும் வேறுபாடுகளைத் "தவறான புரிதல்கள்" அல்லது மறைமுகக் கடனெடுப்பின் வெளிப்பாடுகள் என மதிப்பிட்டார் (Geiger, 1833; as discussed in Memon et al., 2025). இவரைத் தொடர்ந்து வந்த சில கீழைத்தேயவாத அறிஞர்களும் மிஷனரி எழுத்தாளர்களும், இதனை நேரடி நகலெடுப்பாகச் சித்தரித்ததுடன், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் யூதக் கதையாசிரியர்களிடமிருந்தும் கிறிஸ்தவத் துறவிகளிடமிருந்தும் தகவல்களைத் திரட்டினார் என்ற கூற்றை முன்வைத்தனர். இதன் மூலம், கைக்கர் பயன்படுத்திய *"aufgenommen"* ("உள்வாங்குதல்") என்ற சொல்லின் நுட்பமான பொருள் புறக்கணிக்கப்பட்டு, அது நேரடித் திருட்டுத்தனமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டது (Islamic Awareness, n.d.; Eurasia Review, 2024).

இருப்பினும், இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகள் இறையியல் சார்புகளும் காலனித்துவ காலப் பார்வைகளும் நிறைந்த முறைமையியல் குறைபாடுகளை (*methodological flaws*) வெளிப்படுத்துகின்றன. இஸ்லாத்தை ஒரு தெய்வீக வெளிப்பாடாக நோக்குவதற்குப் பதிலாக, மனித முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகக் கருதியதே இத்தவறான முடிவுகளுக்குக் காரணமாகும். குறிப்பாக, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் எழுத்தறிவின்மை (அல்குர்ஆன் 7:157), எபிரேய அல்லது சிரியாக் மொழிப் பிரதிகளை நேரடியாக வாசிக்கும் வாய்ப்பற்ற மக்கா சூழல் போன்றவை இவ்வாதங்களில் திட்டமிட்டுப் புறக்கணிக்கப்பட்டன (Esposito, 1998). மேலும், இஸ்லாத்திற்கு முந்தைய அரேபிய சமூகத்தில் (ஹனீஃப்கள் உள்ளிட்ட ஓரிறைக் கொள்கையாளர்கள் ஊடாக) ஆபிரகாமிய வரலாறுகள் வாய்மொழி மரபாக நிலவி வந்ததும் கணக்கில் கொள்ளப்படவில்லை (Watt, 1953).

இஸ்லாமிய இறையியல் இக்குற்றச்சாட்டைத் தொடக்கத்திலேயே நிராகரிக்கிறது. இஸ்லாம் என்பது முந்தைய ஓரிறைத் தூதுகளின் தொடர்ச்சியும், அவற்றின் சீர்திருத்தமும், இறுதி நிறைவுமாகும் என்பதே அதன் அடிப்படை நிலைப்பாடாகும். அல்குர்ஆன் முந்தைய

இறைத்தூதர்களையும் வேதங்களையும் அங்கீகரிப்பதுடன், ஆபிரகாமிய பாரம்பரியத்தின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடாகத் தன்னை அறிவித்துக் கொள்கிறது (அல்குர்ஆன், 2:136; 3:84):

"(முஃமின்களே!)"நாங்கள் அல்லாஹ்வையும், எங்களுக்கு இறக்கப்பட்ட(வேதத்)தையும் இப்ராஹீம், இஸ்மாயீல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் இன்னும் அவர் சந்ததியினருக்கு இறக்கப்பட்டதையும்; மூஸாவுக்கும், ஈஸாவுக்கும் கொடுக்கப்பட்டதையும் இன்னும் மற்ற நபிமார்களுக்கும் அவர்களின் இறைவனிடமிருந்து கொடுக்கப்பட்டதையும் நம்புகிறோம்; அவர்களில் நின்றும் ஒருவருக்கிடையேயும் நாங்கள் வேறுபாடு காட்ட மாட்டோம்; இன்னும் நாங்கள் அவனுக்கே முற்றிலும் வழிபடுகிறோம்" என்று கூறுவீர்களாக." (அல்குர்ஆன், 2:136).

"அல்லாஹ்வையும், எங்கள் மீது அருளப்பட்ட (வேதத்)தையும், இன்னும் இப்ராஹீம், இஸ்மாயீல், இஸ்ஹாக், யஃகூப், அவர்களின் சந்ததியர் ஆகியோர் மீது அருள் செய்யப்பட்டவற்றையும், இன்னும் மூஸா, ஈஸா இன்னும் மற்ற நபிமார்களுக்கு அவர்களுடைய இறைவனிடமிருந்து அருளப்பட்டவற்றையும் நாங்கள் விசுவாசங் கொள்கிறோம். அவர்களில் எவரொருவரையும் பிரித்து வேற்றுமை பாராட்டமாட்டோம்; நாங்கள் அவனுக்கே (முற்றிலும் சரணடையும்) முஸ்லிம்கள் ஆவோம்" என்று (நபியே!) நீர் கூறுவீராக." (அல்குர்ஆன், 3:84).

எனவே, விவிலிய அல்லது ரபைனிக் இலக்கியங்கள் (யூத மத அறிஞர்கள் மற்றும் சட்ட வல்லுநர்களால் உருவாக்கப்பட்ட வழிகாட்டல்கள், வரலாறுகள் மற்றும் கருத்துக் கோவைகளைக் கொண்ட மரபு) உடனான ஒற்றுமைகள், கடனெடுப்பின் அடையாளங்கள் அல்ல; மாறாக, அவை ஒரே தெய்வீக மூலத்திலிருந்து (*Divine Source*) உதித்த பகிரப்பட்ட உண்மைகளின் வெளிப்பாடுகளாகும். அல்குர்ஆன் முந்தைய மரபுகளில் ஊடுருவிய மாற்றங்களையும் விடுபடல்களையும் திருத்தும் நோக்கிலேயே அவ்வரலாறுகளை மீளுரை செய்கிறது (Yaqeen Institute, 2024).

அத்துடன், அல்குர்ஆன் வெறும் செய்தித் தொகுப்பு அல்ல என்பதை அதன் தனித்துவ அம்சங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அதன் இணையற்ற மொழிநடைத் திறன், தூய ஓரிறைக் கோட்பாடு மற்றும் விவிலியச் செய்திகளுக்கான துல்லியமான திருத்தங்கள் ஆகியவை அதனை முந்தைய உரைகளிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன.

உதாரணமாக, ஈஸா (அலை) அவர்கள் சிலுவையில் அறையப்படவில்லை என அல்குர்ஆன் முன்வைக்கும் வரலாற்றுத் திருத்தத்தைக் குறிப்பிடலாம் (Al-Baqillani, 2008):
"இன்னும், "நிச்சயமாக நாங்கள் அல்லாஹ்வின் தூதராகிய - மர்யமின் குமாரராகிய-ஈஸா மஸீஹை கொன்றுவிட்டோம்" என்று அவர்கள் கூறுவதாலும் (அவர்கள் சபிக்கப்பட்டனர்); அவர்கள் அவரைக் கொல்லவுமில்லை, அவரை அவர்கள் சிலுவையில் அறையவுமில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு (அவரைப் போன்ற) ஒருவன் ஒப்பாக்கப்பட்டான்; மேலும் இ(வ் விஷயத்)தில் அபிப்பிராய பேதம் கொண்டவர்கள், அதில் சந்தேகத்திலேயே இருக்கின்றார்கள் - வெறும் யூகத்தைப் பின்பற்றுவதேயன்றி அவர்களுக்கு இதில் எத்தகைய அறிவும் கிடையாது; நிச்சயமாக அவர்கள், அவரைக் கொல்லவே இல்லை." (அல்குர்ஆன், 4:157).

பாரம்பரிய இஸ்லாமிய அறிஞர்கள், பகிரப்பட்ட இறைத்தூதர்களின் வரலாறுகளுக்கு மத்தியிலும் அல்குர்ஆனின் தனித்துவத்தையும் புதுமையையும் நிறுவுவதற்கு, "அதற்கு ஒப்பான ஓர் அத்தியாயத்தையேனும் உருவாக்கிக் காட்டுங்கள்" என்ற அல்குர்ஆனின் சவாலையே பிரதான சான்றாக முன்வைக்கின்றனர்.
"இன்னும், (முஹம்மது (ஸல்) என்ற) நம் அடியாருக்கு நாம் அருளியுள்ள (வேதத்)தில் நீங்கள் சந்தேகம் உடையோராக இருப்பீர்களானால், (அந்த சந்தேகத்தில்) உண்மை உடையோராகவும் இருப்பீர்களானால் அல்லாஹ்வைத்தவிர உங்கள் உதவியாளர்களை (யெல்லாம் ஒன்றாக) அழைத்து (வைத்து)க்கொண்டு இது போன்ற ஓர் அத்தியாயமேனும் கொண்டு வாருங்கள்." (அல்குர்ஆன், 2:23).
நவீன ஆய்வுகள் இக்கீழைத்தேயவாதக் கட்டமைப்பை மேலும் தீவிரமாக விமர்சிக்கின்றன. அல்குர்ஆனுக்கும் யூத-கிறிஸ்தவ உரைகளுக்கும் இடையிலான ஒற்றுமைகள், பிந்தைய பழங்காலத்தின் (*Late Antiquity*) பொதுவான வாய்மொழிச் சூழலின் பிரதிபலிப்பாகும் என்றும், பல ரபைனிக் உரைகள் இஸ்லாத்தின் வருகைக்குப் பின்னரே தொகுக்கப்பட்டன அல்லது இஸ்லாமியத் தாக்கத்தால் விரிவடைந்தன என்றும் இக்கால ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர் (Maleklou & Nilsaz, 2024; Pregill, as cited in Muslim Skeptic, 2023).

அல்குர்ஆனின் சுருக்கமான போதனைப் பாணி (*pedagogical style*), மக்கள் ஏற்கனவே அறிந்த வரலாறுகளை ஓரிறைக் கொள்கையையும் நெறிமுறைப் பாடங்களையும் வலியுறுத்துவதற்கான சான்றுகளாக

மட்டுமே பயன்படுத்துகிறது; இது நேரடி நகலெடுப்பை எவ்வகையிலும் குறிக்கவில்லை. மேலும், நபிகளாரின் சமகால யூதர்களோ அல்லது கிறிஸ்தவர்களோ அல்குர்ஆன் மீது “திருட்டுப் பட்டம்” சுமத்தாமல், இறையியல் சார்ந்த விவாதங்களிலேயே ஈடுபட்டனர் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. முடிவாக, அல்குர்ஆனின் தனித்துவமான வெளிப்பாடு, மொழி மேன்மை, வாழ்வியல் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் ஆற்றல் மற்றும் 23 ஆண்டுகால வெளிப்பாட்டுக்காலம் முழுவதும் பேணப்பட்ட உள்ளார்ந்த ஒருமைப்பாடு ஆகியவை இக்குற்றச்சாட்டுகளை முற்றாகக் கடந்து நிற்கின்றன.

5.4 திருமணங்கள் மற்றும் நெறிமுறைப் பண்பு தொடர்பான குற்றச்சாட்டு

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் திருமணங்கள் மற்றும் அவர்தம் தனிப்பட்ட வாழ்வின் நெறிமுறை சார்ந்த பண்புகள் குறித்த கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்கள், வரலாற்று ரீதியாக அவரது பலதார மணத்தைச் சிற்றின்ப நுகர்ச்சி, ஒழுக்கத் தளர்ச்சி அல்லது சுயநல ஆசைகளின் வெளிப்பாடாகவே சித்தரித்து வந்துள்ளன. இவ்விமர்சனங்கள் பிரதானமாக ஆயிஷா (ரலி) மற்றும் ஸைனப் பின்த் ஜஹ்ஷ் (ரலி) ஆகியோருடனான திருமணங்களை மையமிட்டே முன்வைக்கப்படுகின்றன. 19ஆம் நூற்றாண்டில் வில்லியம் மூர் தமது *The Life of Mahomet* (1861) எனும் நூலில், கதீஜா (ரலி) அவர்களின் மறைவுக்குப் பின்னரான நபிகளாரின் வாழ்க்கையை அதிகாரம் மற்றும் சிற்றின்பம் நோக்கிய நகர்வாகச் சித்தரித்தார். ஆயிஷா (ரலி) அவர்களுடனான திருமணத்தைப் “பலதார மணத்தின் ஆபத்தான பரிசோதனை” எனக் குறிப்பிட்ட அவர், அதன் பின்னர் நிகழ்ந்த திருமணங்களைத் தனிப்பட்ட இச்சைகளை நியாயப்படுத்தும் முயற்சிகளாகவே விவரித்தார் (Muir, 1861).

இதனைத் தொடர்ந்து, டேவிட் சாமுவேல் மார்கோலியோத் தமது *Mohammed and the Rise of Islam* (1905) எனும் நூலில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைப் பாலியல் இச்சையால் உந்தப்பட்டவராகச் சித்தரித்ததுடன், ஸைனப் (ரலி) அவர்களுடனான திருமணத்தை உறவுமுறைத் தடைகளை மீறிய இச்சைத் தூண்டுதலின் விளைவு என வர்ணித்தார். மேலும், இத்திருமணங்களை நியாயப்படுத்தும் நோக்கிலேயே அல்குர்ஆன் வசனங்கள் அமைக்கப்பட்டன என்றும் அவர் குற்றம்சாட்டினார் (Margoliouth, 1905). இத்தகைய அணுகுமுறைகள் இடைக்காலக் கிறிஸ்தவ விமர்சனங்களின் தொடர்ச்சியாக

இருந்தபோதிலும், காலனித்துவ காலத்தில் இஸ்லாத்தை நெறிமுறையில் தாழ்ந்த ஒன்றாகக் கட்டமைக்க முயன்ற அறிஞர்மனப் போக்கினால் மேலும் தீவிரமடைந்தன (Said, 1978).

இருப்பினும், இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகள் அடிப்படையில் காலவழு சார்ந்த (*anachronistic*) அணுகுமுறையைக் கொண்டவையாகும். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபிய சமூகத்தில் (அரபுகள், யூதர்கள் மற்றும் பிற செமிட்டிக் சமூகங்களிடையே) பலதார மணம் என்பது பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு சமூக நடைமுறையாகவே இருந்தது. அது சமூகப் பாதுகாப்பு, அரசியல் கூட்டணி மற்றும் மனிதநேய நோக்கங்களுக்காகவே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டது (Esposito, 1998). நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் முதன்முறைத் திருமணம் கதீஜா (ரலி) அவர்களுடன் சுமார் 25 ஆண்டுகள் நீடித்த ஒருதார மணமாகவே (*monogamous*) அமைந்திருந்தது. தமது 50 வயதைக் கடக்கும் வரை, அக்காலக் கலாசார சூழல் அனுமதித்திருந்தபோதிலும், அவர் வேறு எந்தத் திருமணத்தையும் செய்துகொள்ளவில்லை. இந்நீண்டகால ஒருதார மணம், அவர் மீது சுமத்தப்படும் சிற்றின்பம் அல்லது இச்சை சார்ந்த குற்றச்சாட்டுகளைப் பொய்ப்பிக்கும் முதன்மைச் சான்றாகும் (Watt, 1953).

அதன் பின்னர் நிகழ்ந்த பெரும்பாலான திருமணங்கள் விதவைகள், விவாகரத்து பெற்ற பெண்கள் அல்லது பழங்குடி தலைவர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களுடனேயே நடைபெற்றன. போர்களினால் ஆதரவற்றுப் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களைப் பாதுகாத்தல், கோத்திரங்களுக்கு இடையிலான அரசியல் மற்றும் சமூக உறவுகளை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் விதவைகளுக்கு எதிரான சமூகக் கெடுபிடிகளைத் தளர்த்துதல் போன்ற தெளிவான உயரிய நோக்கங்களே இத்திருமணங்களின் பின்னணியில் இருந்தன.

ஆயிஷா (ரலி) அவர்களுடனான திருமணம் (அபூபக்ர் (ரலி) அவர்களின் புதல்வி) பாரம்பரிய அறிவிப்புகளின் அடிப்படையில் குறைந்த வயதில் நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுவதால், கீழைத்தேயவாத விமர்சகர்களால் தொடர்ச்சியாக விவாதத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டு வருகின்றது (Margoliouth, 1905). ஆனால் இஸ்லாமிய ஆய்வாளர்கள், இத்திருமணத்தை அதன் வரலாற்று மற்றும் கலாசாரச் சூழலிலேயே அணுக வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றனர். இஸ்லாத்திற்கு முந்தைய மற்றும் ஆரம்பகால அரேபிய சமூகங்களில் திருமண வயது என்பது

இன்றைய நவீன அளவுகோல்களுடன் ஒப்பிட முடியாத ஒன்றாக இருந்தது; அது உடலியல் முதிர்ச்சி மற்றும் கோத்திர வழக்கங்களைச் சார்ந்தே தீர்மானிக்கப்பட்டது. இத்தகைய நடைமுறை விவிலிய மரபுகள் உள்ளிட்ட பல பழமையான கலாசாரங்களிலும் இயல்பான ஒன்றாகவே நிலவியது (Yaqeen Institute, 2024).

மேலும், ஆயிஷா (ரலி) அவர்கள் 2,200க்கும் மேற்பட்ட ஹதீஸ்களை அறிவித்து, இஸ்லாமிய சட்டவியல், இறையியல் மற்றும் நபிவழிசார் அறிவியலைப் பாதுகாப்பதில் முன்னணி அறிஞராக விளங்கியமையைக் குறிப்பிட வேண்டும். அவரது இந்த அறிவுசார் பங்களிப்பு, இத்திருமணம் ஒரு சுரண்டல் அல்ல; மாறாக பரஸ்பர மரியாதை, அன்பு மற்றும் அறிவுசார் கூட்டாண்மையின் வெளிப்பாடு என்பதை நிருபிக்கிறது. ஆயிஷா (ரலி) அவர்களும்கூட நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை மிகுந்த இரக்கமும் உயர்ந்த ஒழுக்கமும் கொண்டவராகவே தமது நினைவுக் குறிப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளார் (Yaqeen Institute, 2024).

அடுத்து, ஸைனப் பின்த் ஜஹ்ஷ் (ரலி) அவர்களுடனான திருமணம் (நபி (ஸல்) அவர்களின் வளர்ப்பு மகனான ஸைத் இப்னு ஹாரிஸா (ரலி) விவாகரத்து செய்த முன்னாள் மனைவி) கீழைத்தேயவாதிகளால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்ட மற்றொரு நிகழ்வாகும். இத்திருமணம் தத்தெடுக்கப்பட்ட உறவுமுறைத் தடையை மீறிய ஒன்று என்றும், இதனை அனுமதிப்பதற்காகவே அல்குர்ஆன் வசனங்கள் (33:37) அருளப்பட்டன என்றும் அவர்கள் வாதிட்டனர்:
“(நபியே!) எவருக்கு அல்லாஹ்வும் அருள் புரிந்து, நீரும் அவர் மீது அருள் புரிந்தீரோ, அவரிடத்தில் நீர்: “அல்லாஹ்வுக்குப் பயந்து நீர் உம் மனைவியை (விவாக விலக்குச் செய்து விடாமல்) உம்மிடமே நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ளும்” என்று சொன்ன போது அல்லாஹ் வெளியாக்க இருந்ததை, மனிதர்களுக்குப் பயந்து நீர் உம்முடைய மனத்தில் மறைத்து வைத்திருந்தீர்; ஆனால் அல்லாஹ் அவன் தான், நீர் பயப்படுவதற்குத் தகுதியுடையவன்; ஆகவே ஜைது அவளை விவாக விலக்கு செய்துவிட்ட பின்னர் நாம் அவளை உமக்கு மணம் செய்வித்தோம்; ஏனென்றால் முஃமின்களால் (சுவீகரித்து) வளர்க்கப்பட்டவர்கள், தம் மனைவிமார்களை விவாகரத்துச் செய்து விட்டால், அ(வர்களை வளர்த்த)வர்கள் அப்பெண்களை மணந்து கொள்வதில் யாதொரு தடையுமிருக்கக் கூடாது என்பதற்காக (இது)

நடைபெற்றே தீர வேண்டிய அல்லாஹ்வின் கட்டளையாகும்." (அல்குர்ஆன், 33:37).

இஸ்லாமிய வரலாற்று மூலங்கள், இத்திருமணம் இஸ்லாத்திற்கு முந்தைய அறியாமைக் காலத்துத் தத்தெடுப்பு நடைமுறைகளைச் சீர்திருத்துவதற்காகவே இறைக்கட்டளையின்படி நடைபெற்றது என விளக்குகின்றன. தத்தெடுக்கப்பட்ட மகன் ஒருவரின் உயிரியல் மகனுக்குச் சமமாக முடியாது என்பதை நடைமுறை ரீதியாக நிறுவி, செயற்கையான உறவுமுறைத் தடைகளை உடைப்பதே இதன் பிரதான நோக்கமாகும் (அல்குர்ஆன், 33:4-5). மேலும், ஸைனப் (ரலி) அவர்கள் முதிர்ந்த வயதுடைய உயர்குடிப் பெண்மணி என்பதும், இத்திருமணம் வர்க்கச் சமத்துவத்தையும் சமூகச் சீர்திருத்தத்தையும் நிலைநாட்டியது என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது (Esposito, 1998; Memon et al., 2025):
"எந்த மனிதனுடைய அகத்திலும் அல்லாஹ் இரண்டு இருதயங்களை உண்டாக்கவில்லை - உங்கள் மனைவியரில் எவரையும் நீங்கள் ளிஹார் (என் தாயின் முதுகைப் போன்று அதாவது தாய் போன்று இருக்கிறாள் என்று) கூறுவதனால் அவர்களை (அல்லாஹ் உண்மையான) உங்கள் தாயாக்கி விடமாட்டான், (அவ்வாறே) உங்களுடைய சுவீகாரப்பிள்ளைகளை உங்களுடைய புதல்வர்களாக ஆக்கிவிட மாட்டான். இவை யாவும் உங்களுடைய வாய்களால் சொல்லும் (வெறும்) வார்த்தைகளேயாகும், அல்லாஹ் உண்மையையே கூறுகிறான்; இன்னும் அவன் நேர்வழியையே காட்டுகிறான். (எனவே) நீங்கள் (எடுத்து வளர்த்த) அவர்களை அவர்களின் தந்தைய(ரின் பெய)ர் களைச் சொல்லி (இன்னாரின் பிள்ளையென) அழையுங்கள் - அதுவே அல்லாஹ்விடம் நீதமுள்ளதாகும்; ஆனால் அவர்களுடைய தந்தைய(ரின் பெய)ர்களை நீங்கள் அறியவில்லையாயின், அவர்கள் உங்களுக்கு சன்மார்க்க சகோதரர்களாகவும், உங்களுடைய நண்பர்களாகவும் இருக்கின்றனர்; (முன்னர்) இது பற்றி நீங்கள் தவறு செய்திருந்தால், உங்கள் மீது குற்றமில்லை; ஆனால், உங்களுடைய இருதயங்கள் வேண்டுமென்றே கூறினால் (உங்கள் மீது குற்றமாகும்); அல்லாஹ் மன்னிப்பவனாகவும், மிக்க கிருபையுடையவனாகவும் இருக்கின்றான்." (அல்குர்ஆன், 33:4-5).

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்குத் தூதுத்துவத்திற்கு முன்னரே மக்கா சமூகத்தில் இருந்த அல்-அமீன் ("நம்பகமானவர்") என்ற பரவலான நற்பெயரும், அல்குர்ஆன் சான்றளிக்கும் அவரது இணையற்ற மகத்தான நற்பண்புகளும் (அல்குர்ஆன், 68:4) இத்தகைய அநீதியான

குற்றச்சாட்டுகளை அடியோடு நிராகரிக்கின்றன. அவரது இல்லற வாழ்க்கை சமத்துவம், கருணை மற்றும் எளிய வாழ்வியலின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தது; அவரது மனைவியர் அனைவரும் இஸ்லாமிய சமூகத்திற்கும் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் அளப்பரிய பங்களிப்புகளை வழங்கினர். நவீன கல்விப்புல ஆய்வுகள், கீழைத்தேயவாதப் பார்வைகள் அரைகுறையான ஆதாரங்கள், கலாசாரச் சார்புநிலை மற்றும் வரலாற்றுச் சூழல் இன்மையால் பாதிக்கப்பட்டவை எனச் சுட்டிக்காட்டுவதுடன், நபிகளாரின் திருமணங்கள் சமூக நலன் மற்றும் சீர்திருத்த நோக்கங்களுக்காகவே வழிநடத்தப்பட்டவை என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன (Memon et al., 2025; Rifai, 2021).

தொகுத்துக் கூறின், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் திருமணங்கள் மற்றும் நெறிமுறை சார்ந்த பண்புகள் குறித்த கீழைத்தேயவாதக் குற்றச்சாட்டுகள், முன்முடிவுகளினாலும் காலவழு மதிப்பீடுகளினாலும் உருவாக்கப்பட்டவையாகும். அவை இத்திருமணங்களின் பின்னணியிலிருந்த மானுடநேய, சமூகநல மற்றும் சீர்திருத்த நோக்கங்களை முற்றிலும் புறந்தள்ளுகின்றன. ஆனால், தகுந்த வரலாற்றுச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் அணுகும்போது, இத்திருமணங்கள் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் அகிலத்தின் அருட்கொடையான இரக்கமிகு முன்மாதிரி ஆளுமையை மேலும் தெளிவுற வெளிப்படுத்துகின்றன.

5.5 வன்முறை மற்றும் கட்டாய மதமாற்றம் தொடர்பான குற்றச்சாட்டுகள்

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு எதிராகக் கீழைத்தேயவாதிகளால் மிக அதிகளவில் முன்வைக்கப்பட்ட பிரதானக் குற்றச்சாட்டுகளில் ஒன்று, இஸ்லாம் மார்க்கம் வன்முறை, கட்டாயப் படுத்தல் மற்றும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்புகள் மூலமே பரப்பப்பட்டது என்பதாகும். இவ்விமர்சனங்களில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை ஒரு போர்வீரராகச் சித்தரித்து, அவர் மதத்தைக் கட்டாயப்படுத்தி மக்கள் மீது திணித்தார் எனக் குற்றம்சாட்டுகின்றனர். 19ஆம் நூற்றாண்டில் தீவிரமாகப் பரப்பப்பட்ட இக்குற்றச்சாட்டு, நவீனகால ஆய்வுகளிலும் தொடர்வதைக் காணலாம்.

வில்லியம் மூர் தமது *The Life of Mahomet* (1861) எனும் நூலில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் மதீனா வாழ்க்கைக் காலத்தை தீவிர

இராணுவவாதத்தால் சூழப்பட்ட ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டார். அவர், நபிகளார் போரின் மூலமே இஸ்லாத்தைப் பரப்பினார் என்றும், அல்குர்ஆனின் "வாளின் வசனங்கள்" (*Verses of the Sword*) முந்தைய அமைதியான வசனங்களைச் செல்லாததாக்கிவிட்டன (*Naskh*) என்றும் வாதிட்டார் (Muir, 1861). பர்னார்ட் லூயிஸ் தமது *Islam and the West* (1993) நூலில், ஆரம்பகால முஸ்லிம்களின் பேரரசு விரிவாக்கத்தை இயல்பான ஆக்கிரமிப்பாகவும், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் இராணுவ நடவடிக்கைகளை வெற்றிப் போர்கள் மூலம் மதத்தைப் பரப்பியதற்கான சான்றாகவும் சித்தரித்தார். இத்தகைய விமர்சகர்கள் பத்ர், உஹத், அகழிப் போர்கள் மற்றும் மக்கா வெற்றியைக் கட்டாய மதமாற்றத்தின் ஆதாரங்களாகக் காட்ட முயல்வதுடன்; "மார்க்கத்தில் நிர்ப்பந்தமில்லை…" (அல்குர்ஆன், 2:256) என்ற கொள்கை நடைமுறையில் ரத்து செய்யப்பட்டுவிட்டது என்றும் கூறுகின்றனர் (Lewis, 1993; Said, 1978). இவ்விமர்சனங்கள் பெரும்பாலும் இடைக்காலக் கிறிஸ்தவச் சார்புநிலைகளிலிருந்தே பெறப்பட்டவையாகும். நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை ஒரு போர்வீரராகவும், இஸ்லாத்தை வன்முறை மார்க்கமாகவும் சித்தரிக்கும் இப்போக்கு, காலனித்துவ ஆதிக்கத்தை நியாயப்படுத்தும் ஒரு கருவியாகவும் பயன்பட்டது (Daniel, 1993).

இருப்பினும், வரலாற்று மற்றும் இறையியல் ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இக்குற்றச்சாட்டு முற்றாகத் தவறானதாகும். அல்குர்ஆன் மார்க்க விவகாரங்களில் எத்தகைய கட்டாயத்தையும் திட்டவட்டமாகத் தடை செய்கிறது:

"(இஸ்லாமிய) மார்க்கத்தில் (எவ்வகையான) நிர்ப்பந்தமுமில்லை; வழிகேட்டிலிருந்து நேர்வழி முற்றிலும் (பிரிந்து) தெளிவாகிவிட்டது; ஆகையால், எவர் வழி கெடுப்பவற்றை நிராகரித்து அல்லாஹ்வின் மீது நம்பிக்கை கொள்கிறாரோ அவர் அறுந்து விடாத கெட்டியான கயிற்றை நிச்சயமாகப் பற்றிக் கொண்டார் - அல்லாஹ்(யாவற்றையும்) செவியுறுவோனாகவும் நன்கறிவோனாகவும் இருக்கின்றான்." (அல்குர்ஆன், 2:256).

மதீனாவில் அருளப்பெற்ற இவ்வசனம், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்நாள் முழுவதும் நடைமுறையிலிருந்த மதச் சுதந்திரத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் இராணுவ நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் தற்காப்பு நோக்கத்துடன் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட்டவையாகும். மக்காவில் முஸ்லிம்கள் எதிர்கொண்ட சித்திரவதைகள், தாய்நாட்டை விட்டுத் துரத்தப்பட்டமை, குறைஷிக் குலத்தாரின் தொடர்ச்சியான ஒப்பந்த மீறல்கள் மற்றும் எதிரிக் கோத்திரங்களின் தாக்குதல்கள் ஆகியவற்றிற்குப் பதிலளிக்கும் விதமாகவே அப்போர்கள் அமைந்தன. பத்ர் போர் (கி.பி. 624), முஸ்லிம்களிடமிருந்து பறிமுதல் செய்யப்பட்ட செல்வங்களைக் கொண்டு குறைஷியர்கள் நடத்திய வர்த்தகக் குழுவை முஸ்லிம்கள் வழிமறிக்க முயன்றதாலும், புதிய முஸ்லிம் சமூகத்தை அடியோடு அழிப்பதற்காகக் குறைஷியர்கள் படைதிரட்டி வந்ததாலும் ஏற்பட்டது. உஹுத் (கி.பி. 625) மற்றும் அகழிப் (கி.பி. 627) போர்களும் மதீனா நகரை இலக்கு வைத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட வெளிப்படையான ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு எதிரான தற்காப்பு நடவடிக்கைகளாகவே நடைபெற்றன. ஹுதைபிய்யா உடன்படிக்கை (கி.பி. 628) நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் அமைதி விருப்பத்தை நிதர்சனமாக வெளிப்படுத்துகிறது; போரையும் இரத்தம் சிந்துதலையும் தவிர்க்கும் பொருட்டு, வெளிப்படைக்குப் பாதகமாகத் தோன்றிய நிபந்தனைகளையும் அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். இது அவர்களின் இராஜதந்திரத் திறனையும் சமாதானத்திற்கான விருப்பத்தையும் சான்றளிக்கிறது (Watt, 1953; Esposito, 1998).

மக்காவின் வெற்றி (கி.பி. 630), கட்டாய மதமாற்றக் குற்றச்சாட்டிற்கு மிகவலுவான மறுப்பாகத் திகழ்கிறது. பல ஆண்டு காலப் பகைமைக்குப் பின்னர் 10,000 வீரர்களுடன் மக்காவிற்குள் கம்பீரமாக நுழைந்த நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள், தமது பழைய எதிரிகளுக்குப் பொதுமன்னிப்பு வழங்கி, "இன்று உங்கள் மீது எந்தப் பழியும் இல்லை; செல்லுங்கள், நீங்கள் அனைவரும் விடுதலையானவர்கள்" என்று பிரகடனம் செய்தார். அங்கு எவ்விதக் கட்டாய மதமாற்றமும் நிகழவில்லை; நகரவாசிகள் அனைவரும் (முன்னாள் எதிரிகள் உட்பட) தங்கள் மதத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளவும், விரும்பினால் தன்னிச்சையாக இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். அபூ சுஃப்யான் போன்ற தீவிர எதிரிகளும்கூட நபிகளாரின் பெருந்தன்மையையும் இரக்கத்தையும் கண்டு தன்னிச்சையாகவே இஸ்லாத்தைத் தழுவினர். நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்நாளிலும் அதற்குப் பின்னரும், யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் ஏனைய பலதெய்வ வழிபாட்டாளர்கள் போன்ற

முஸ்லிம் அல்லாத சமூகங்கள், ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் 'மதீனா சாசனத்தின்' பாதுகாப்பில் அமைதியாகத் தொடர்ந்து வாழ்ந்தனர் (Esposito, 1998; Memon et al., 2025).

இஸ்லாமிய வரலாற்று மூலங்கள், போரின் போது பேணப்பட வேண்டிய கடுமையான அறநெறி விதிகளை நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் வகுத்திருந்ததை வலியுறுத்துகின்றன: நேருக்கு நேர் போரிடும் போர்வீரர்களுடன் மட்டுமே போரிடுதல்; பெண்கள், குழந்தைகள், முதியோர்கள் மற்றும் வழிபாட்டுத் தலங்களிலுள்ள மதகுருமார்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் செய்யாமை; போர்க் கைதிகளை மானுட நேயத்துடன் நடத்துதல் போன்றவை அவற்றில் முதன்மையானவைகளாகும் (Al-Zarqani, 1995).

சுலைமான் பின் புரைதா (ரஹ்) அவர்கள் தம் தந்தை புரைதா (ரலி) அவர்களிடமிருந்து அறிவிக்கும் ஹதீஸ், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் அறநெறி வழிகாட்டலைத் தெளிவாக விவரிக்கின்றது:
"அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள், எவரையும் ஒரு படையின் அல்லது பிரிவின் தலைவராக நியமிக்கும்போது, அவருக்கு முதலில் பின்வரும் அறிவுரையை வலியுறுத்திக் கூறுவார்கள்:
'அல்லாஹ்வை அஞ்சிக்கொள்ளவும், உன்னுடன் இருக்கும் முஸ்லிம்களிடம் நன்மையுடனும் நீதியுடனும் நடந்துகொள்ளவும் நான் உனக்குக் கடுமையாக அறிவுறுத்துகிறேன்.'
பின்னர் அவர்கள் கூறுவார்கள்: 'அல்லாஹ்வின் பெயராலும், அல்லாஹ்வின் பாதையிலும் போரிடுங்கள். அல்லாஹ்வை நிராகரிப்பவர்களுடன் போரிடுங்கள். ஜிஹாத் செய்யுங்கள். போரில் பெறப்படும் கொள்ளைப் பொருளில் (கனீமத்) மோசடி செய்யாதீர்கள். ஒப்பந்தங்களை மீறாதீர்கள். (எதிரிகளின்) உடல்களை விகாரப்படுத்தாதீர்கள். குழந்தைகளைக் கொல்லாதீர்கள்.'
மேலும் அவர்கள் கூறினார்கள்: 'இணைவைப்பாளர்களான உங்கள் எதிரிகளை நீங்கள் சந்திக்கும்போது, அவர்களுக்கு மூன்று வழிகளில் ஒன்றை ஏற்குமாறு அழைப்பு விடுங்கள். அவர்கள் அவற்றில் எதையேனும் ஏற்றுக்கொண்டால், அதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்யாமல் விலகிக்கொள்ளுங்கள்.

முதலில், இஸ்லாத்தை ஏற்குமாறு அழையுங்கள். அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், அதை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுடன் போரை நிறுத்துங்கள். பின்னர், அவர்கள் தங்கள் நாட்டிலிருந்து

முஹாஜிர்களின் நாட்டிற்கு (மதீனாவிற்கு) இடம்பெயருமாறு அழைக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் இடம்பெயர ஒப்புக்கொண்டால், முஹாஜிர்களுக்கு உள்ள அனைத்து உரிமைகளும் கடமைகளும் அவர்களுக்கும் உண்டு என அறிவியுங்கள். அவர்கள் இடம்பெயர மறுத்தால், அவர்கள் கிராமவாசி முஸ்லிம்களின் நிலையைப் பெறுவார்கள்; அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால், அவர்கள் முஸ்லிம்களுடன் சேர்ந்து போரில் ஈடுபடாத வரை, போர்க் கொள்ளையிலும் ஃபய்யிலும் (போரின்றி கிடைக்கும் செல்வம்) அவர்களுக்குப் பங்கு கிடையாது.

அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்க மறுத்தால், அவர்களிடம் ஜிஸ்யா வரியைக் கோருங்கள். அவர்கள் ஜிஸ்யாவைச் செலுத்த ஒப்புக்கொண்டால், அதை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுடன் போரை நிறுத்துங்கள். அவர்கள் ஜிஸ்யாவைச் செலுத்த மறுத்தால், அல்லாஹ்வின் உதவியை நாடி அவர்களுடன் போரிடுங்கள்.'

மேலும் அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்: 'நீங்கள் ஒரு கோட்டையை முற்றுகையிட்டிருக்கும்போது, அதிலுள்ளவர்கள் அல்லாஹ்வின் பெயராலோ அல்லது அவனுடைய தூதரின் பெயராலோ பாதுகாப்பு கோரினால், அவர்களுக்கு அல்லாஹ்வின் உத்தரவாதத்தையோ அல்லது அவனுடைய தூதரின் உத்தரவாதத்தையோ வழங்காதீர்கள். மாறாக, உங்கள் சொந்த உத்தரவாதத்தையும், உங்கள் தோழர்களின் உத்தரவாதத்தையும் மட்டுமே வழங்குங்கள். ஏனெனில், உங்களாலோ அல்லது உங்கள் தோழர்களாலோ வழங்கப்பட்ட பாதுகாப்பு மீறப்படுவது, அல்லாஹ்வின் பெயராலும் அவனுடைய தூதரின் பெயராலும் வழங்கப்பட்ட பாதுகாப்பு மீறப்படுவதைவிடக் குறைந்த பாவமாகும்.

மேலும், அவர்கள் "அல்லாஹ்வின் கட்டளைப்படி எங்களை வெளியேற அனுமதியுங்கள்" என்று கோரினால், அவர்களை அல்லாஹ்வின் கட்டளைப்படி வெளியேற விடாதீர்கள். மாறாக, உங்கள் சொந்தக் கட்டளைப்படி வெளியேற அனுமதியுங்கள். ஏனெனில், அவர்களுக்குரிய அல்லாஹ்வின் கட்டளையை நீங்கள் முழுமையாக நிறைவேற்றுகிறீர்களா என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது.'" (Sahih Muslim, Book 32: Hadith 1731a, b).

இராணுவ நடவடிக்கைகளின் போது நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் வழங்கிய வழிகாட்டல்கள் இரக்கம், நீதி மற்றும் தேவையற்ற

அழிவுகளைத் தவிர்த்தல் ஆகியவற்றை முதன்மைப்படுத்தின. இது, அல்குர்ஆனின் பின்வரும் கட்டளையோடு முழுமையாக ஒத்துப்போகின்றது:
"உங்களை எதிர்த்துப் போர் புரிபவர்களுடன் நீங்களும், அல்லாஹ்வின் பாதையில் போரிடுங்கள்; ஆனால் வரம்பு மீறாதீர்கள்; நிச்சயமாக அல்லாஹ் வரம்பு மீறுபவர்களை நேசிப்பதில்லை." (அல்குர்ஆன், 2:190)

நவீன கல்விப்புல ஆய்வுகள், கீழைத்தேயவாதக் கூற்றுகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில தகவல்களை மட்டுமே சார்ந்திருப்பதாகவும், நிகழ்வுகள் உருவான வரலாற்றுத் தற்காப்புச் சூழலை முற்றிலும் புறக்கணிப்பதாகவும் விமர்சிக்கின்றன. மேலும், 7ஆம் நூற்றாண்டின் அரேபியக் கோத்திர மோதல்களுக்கு நவீனகாலப் பேரரசுவாதக் கோட்பாடுகளை வலுக்கட்டாயமாகப் பொருத்திப் பார்க்கும் அணுகுமுறையையும் அவை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. குறிப்பாக, நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தொடர்ச்சியான அமைதி முயற்சிகள், சமாதான ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் இராஜதந்திர அணுகுமுறைகள் ஆகியவற்றை முற்றிலும் புறந்தள்ளியே இத்தகைய விமர்சனங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன என நவீன ஆய்வாளர்கள் நிறுவுகின்றனர்.
தொகுத்துக் கூறின், வன்முறை மற்றும் கட்டாய மதமாற்றம் தொடர்பாக முன்வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகள், வரலாற்றுச் சான்றுகளின் வெளிச்சத்தில் முற்றிலும் ஆதாரமற்றவை என நிரூபிக்கப்பட்டு நிராகரிக்கப்படுகின்றன. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் இராணுவ நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் தற்காப்பு நோக்கத்துடனும், அளவோடு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட முறையிலும், கடுமையான அறநெறிக் கட்டுப்பாடுகளுடனுமே மேற்கொள்ளப்பட்டவையாகும். அல்குர்ஆனின் போதனைகளும் நபிகளாரின் நடைமுறையும் மதச் சுதந்திரத்தைத் திட்டவட்டமாக உறுதி செய்கின்றன. இதற்கு மாறாக, கீழைத்தேயவாதச் சித்தரிப்புகள் பெரும்பாலும் இறையியல் முன்முடிவுகளையும் காலனித்துவச் சார்புகளையும் பிரதிபலிக்கும் பக்கச்சார்பான பார்வைகளிலேயே அமைந்துள்ளன. உண்மையான இஸ்லாமிய வரலாற்று மூலங்கள், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைக் கீழ்வரும் அல்குர்ஆன் வசனத்திற்கேற்பவே சித்தரிக்கின்றன:
"(நபியே!) நாம் உம்மை அகிலத்தாருக்கு எல்லாம் ரஹ்மத்தாக - ஓர் அருட் கொடையாகவேயன்றி அனுப்பவில்லை." (அல்குர்ஆன், 21:107)
இதன் மூலம், அவர் மனிதகுலத்தில் நீதி, அமைதி மற்றும் உண்மையை நிலைநாட்டிய உயரிய முன்மாதிரி ஆளுமை என்பது தெளிவுறுகின்றது.

5.6 அரசியல் நிலைப் பயன்பாட்டுப் போக்கு மற்றும் உலக ஆசை தொடர்பான குற்றச்சாட்டுகள்

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை ஒரு திறமையான அரசியல் சூழல்சாதகராகச் (*Political Opportunist*) சித்தரிக்கும் கீழைத்தேயவாதக் கண்ணோட்டம், இஸ்லாத்தைத் தனிப்பட்ட அதிகாரம், செல்வம் மற்றும் அரேபியப் பகுதியின் மீதான ஆதிக்கத்தை அடைவதற்கான ஒரு கருவியாகவே அவர் பயன்படுத்தினார் எனக் குற்றம்சாட்டுகிறது. இவ்வணுகுமுறை, அவரது தூதுத்துவத்தைத் தெய்வீக அழைப்பாகக் கருதாமல், அரசியல் உத்திகள் மற்றும் உலகியலான நன்மைகளை நோக்கமாகக் கொண்ட திட்டமிட்ட ஒரு முயற்சியாகக் குறைத்து மதிப்பிடுகிறது.

இந்தப் பார்வையை வில்லியம் மூர் தமது *The Life of Mahomet* (1861) எனும் நூலில் முதன்மையாக முன்வைத்தார். அவர், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மக்கா காலத்தில் ஆன்மீகத் தூய்மையுடன் செயல்பட்டவராக இருந்தாலும், மதீனா காலத்தில் அரசியல் அதிகாரம் மற்றும் ஆசை நோக்கிய நகர்வை மேற்கொண்டதாகக் குறிப்பிட்டார். இறைவெளிப்பாடுகள் அவரது அரசியல் தேவைகளுக்கேற்ப அமைக்கப்பட்டன என்றும், கோத்திரக் கூட்டணிகளைப் பெறுதல் மற்றும் இராணுவ நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்துதல் போன்ற நோக்கங்களுக்காகவே அவை பயன்படுத்தப்பட்டன என்றும் அவர் வாதிட்டார் (Muir, 1861). டபிள்யூ. மோண்ட்கோமரி வாட் முன்சென்ற விமர்சகர்களைவிடச் சற்றுச் சமநிலையான அணுகுமுறையைக் கொண்டிருந்தபோதிலும், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் நடைமுறைகள் சமூகக் கட்டமைப்பையும் தலைமையின் உறுதிப்பாட்டையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன எனக் குறிப்பிட்டார் (Watt, 1953).

இதனுடன், டி. எஸ். மார்கோலியோத் (1905) போன்ற சில கீழைத்தேயவாத அறிஞர்கள், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் சூழல்களுக்கேற்ப மார்க்கக் கோட்பாடுகளை மாற்றியமைத்ததாகக் கூறி, இஸ்லாத்தை ஆன்மீக உண்மையாக அல்லாமல் உலக ஆதிக்கத்திற்கான கருவியாகச் சித்தரித்தனர். இவ்வகை விளக்கங்கள் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை ஒரு “மத அரசியல்வாதி” எனப் படம்பிடித்து, இறைவெளிப்பாடுகள் அதிகாரம் மற்றும் செல்வம் பெறுவதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டவை எனக் கூறுகின்றன. எட்வர்ட் சைத் சுட்டிக்காட்டியபடி, இவ்வகை

அணுகுமுறைகள் 19ஆம் நூற்றாண்டு காலனித்துவ ஆதிக்க மனோபாவங்களின் வெளிப்பாடுகளாகும் (Said, 1978).

ஆனால், வரலாற்று மற்றும் சான்றாதார அடிப்படையிலான ஆய்வுகள் இக்குற்றச்சாட்டுகளை உறுதியாக நிராகரிக்கின்றன. தூதுத்துவத்திற்கு முன்பே நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் அல்-அமீன் ("நம்பகமானவர்") என்ற பெயரால் அறியப்பட்ட ஒரு நேர்மையான வணிகராக வாழ்ந்தார். குறைஷிச் சமூகத்தினர் தங்கள் மதிப்புமிக்க பொருட்களை அவரிடம் பொறுப்பாக ஒப்படைத்தனர்; வழக்குகளுக்குத் தீர்ப்பளிப்பதிலும் அவரையே முழுமையாக நம்பினர். இருப்பினும், அவர் ஒருபோதும் அதிகாரம், செல்வம் அல்லது சமூக அந்தஸ்தை நாடியதாக வரலாற்றுச் சான்றுகள் ஏதுமில்லை. இறைவெளிப்பாடு ஆரம்பித்த பின்னர், மக்காவில் 13 ஆண்டுகள் கடுமையான சித்திரவதைகள், சமூகப் புறக்கணிப்பு மற்றும் கொலை முயற்சிகள் ஆகியவற்றை எதிர்கொண்டபோதும், அவர் தமது தூதுத்துவ அழைப்பில் சிறு சமரசமும் செய்யவில்லை. "என் வலது கையில் சூரியனையும் இடது கையில் சந்திரனையும் வைத்தாலும், அல்லாஹ் இம்மார்க்கத்தை வெற்றி பெறச்செய்யும் வரை அல்லது நான் இதில் உயிர்நீங்கும் வரை இப்பணியைக் கைவிடமாட்டேன்" என்ற அவரது புகழ்பெற்ற பிரகடனம், அவர்தம் அசைக்க முடியாத உறுதியையும் உலகியல் ஆசைகளற்ற தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது (Ibn Hisham, as cited in Esposito, 1998).

மதீனாவிற்கு ஹிஜ்ரத் செய்த பின்னர், முழுமையான அரசியல் அதிகாரம் பெற்ற நிலையிலும் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மிக எளிய வாழ்க்கை முறையையே பின்பற்றினார். ஆயிஷா (ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கும் ஹதீஸ் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது:

"அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் தமது காலணிகளைத் தாமே தைத்துப் பழுதுபார்ப்பவராகவும், தமது ஆடைகளையும் தாமே தைப்பவராகவும் இருந்தார்கள். வீட்டிலுள்ள பணிகளை, உங்களில் எவரேனும் தம் இல்லத்தில் செய்வதைப் போலவே, அவர் தாமாகவே செய்து வந்தார். அவர் ஒரு சாதாரண மனிதராகவே வாழ்ந்தார்.

தமது ஆடைகளில் பேன் உள்ளதா எனத் தேடுவார்; தமது ஆடுகளைத் தாமே பால் கறப்பார்; வீட்டுச் செயல்களை பிறரிடம் ஒப்படைக்காமல் தாமாகவே நிறைவேற்றுவார்." (Mishkat al-Masabih, Book 29: Hadith 5822).

ஹதீஸ் நூல்கள் அவர் பனை ஓலைப்பாயில் படுத்து உறங்கியமை, தன் ஆடைகளைத் தானே தைத்தமை, ஆடுகளைத் தாமே பால் கறந்தமை, கிடைத்த உணவைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொண்டமை போன்ற நிகழ்வுகளைப் பதிவுசெய்துள்ளன (Al-Zarqani, 1995). அவரது இல்லம் மிக எளியதாக இருந்தது; அரண்மனை, பொக்கிஷம் அல்லது தனிப்பட்ட செல்வச் சேமிப்பு எதுவும் அங்கு காணப்படவில்லை. அவர் இயற்கை எய்தியபோது, சில அடிப்படை வீட்டுப் பொருட்களும் சிறிதளவு தானியமும் தவிர, அவரிடமிருந்த எஞ்சிய சொற்ப உடமைகளும் தர்மமாக அளிக்கப்பட்டிருந்தன (Esposito, 1998). இவ்வுண்மைகள், உலக ஆசை கொண்ட அரசியல் தலைவர் என்ற குற்றச்சாட்டை அடிப்படையிலேயே பொய்ப்பிக்கின்றன.

மேலும், அல்குர்ஆன் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் சில மானுடத் தீர்மானங்களை வெளிப்படையாகச் சுட்டிக்காட்டி நேர்செய்கிறது. சில சலுகைகள் அல்லது முடிவுகள் பின்னர் தெய்வீக உத்தரவால் மாற்றியமைக்கப்பட்டன (அல்குர்ஆன், 9:43; 80:1-10). இறைவெளிப்பாடுகள் தனிப்பட்ட நன்மைக்காக உருவாக்கப்பட்டிருந்தால், இத்தகைய நேரடி இறைத் திருத்த வசனங்கள் தர்க்கரீதியாகச் சாத்தியமில்லை. அதேபோல், அல்குர்ஆன் தூதுத்துவத்தின் மூலம் செல்வம் அல்லது அந்தஸ்தை நாடுவதை முற்றுமுழுதாக மறுத்து, உலகியல் நன்மைகளிலிருந்து விலகியிருப்பதை வலியுறுத்துகிறது:

“(நபியே!) நீர் கூறும்: “என்னிடத்தில் அல்லாஹ்வின் பொக்கிஷங்கள் இருக்கின்றன என்று நான் உங்களிடம் கூறவில்லை. மறைவானவற்றை நான் அறியமாட்டேன்; நிச்சயமாக நான் ஒரு மலக்காக இருக்கின்றேன் என்றும் நான் உங்களிடம் சொல்லவில்லை; எனக்கு (வஹீயாக) அறிவிக்கப்பட்டதைத் தவிர (வேறு எதையும்) நான் பின்பற்றவில்லை.” இன்னும் நீர் கூறும்: “குருடனும் பார்வையுடையவனும் சமமாவாரா? நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டாமா?” (அல்குர்ஆன், 6:50).

“ஈமான் கொண்டு (ஸாலிஹான) நல்ல அமல்கள் செய்துவரும் தன் அடியார்களுக்கு அல்லாஹ் நன்மாராயங் கூறுவதும் இதுவே: (நபியே!) நீர் கூறும்: “உறவினர்கள் மீது அன்பு கொள்வதைத் தவிர, இதற்காக நான் உங்களிடம் யாதொரு கூலியும் கேட்கவில்லை!” அன்றியும், எவர் ஒரு நன்மை செய்கிறாரோ, அவருக்கு நாம் அதில் பின்னும் (பல) நன்மையை அதிகமாக்குவோம்; நிச்சயமாக அல்லாஹ் மன்னிப்பவனாகவும், நன்றியை ஏற்றுக் கொள்பவனாகவும் இருக்கின்றான்.” (அல்குர்ஆன், 42:23).

நவீன கல்விப்புல ஆய்வுகள் கீழைத்தேயவாதச் சித்தரிப்புகளைக் கடுமையாக விமர்சிக்கின்றன. 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபியாவின் வரலாற்றுச் சூழலைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமல், நவீனகால அதிகார அரசியல் கோட்பாடுகளை வரலாற்றுக்கு பின்னோக்கி வலுக்கட்டாயமாகத் திணிக்கும் அணுகுமுறையே இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளின் முதன்மை மூலகாரணமாகும் என அவ்வாய்வுகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் ஆவணப்படுத்தப்பட்ட துறவுத்தன்மை, இரக்கம், கலந்தாலோசனை மையமான தலைமைப் பண்பு மற்றும் இறைத் திருத்தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட தன்மை ஆகியவை இத்தகைய விமர்சகர்களால் திட்டமிட்டுப் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன (Rifai, 2021; Memon et al., 2025).

தொகுத்துக் கூறின், அரசியல் நிலைப் பயன்பாட்டுப் போக்கு மற்றும் உலக ஆசை தொடர்பாக முன்வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகள், வரலாற்றுச் சான்றுகளின் முன் நிலைத்து நிற்கவில்லை என்பதால் முற்றிலும் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்நாள் முழுவதும் அதிகாரம், செல்வம் மற்றும் அந்தஸ்தை மறுத்து எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டமை, இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும் காட்டிய உறுதி மற்றும் இறைத் திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டமை ஆகியவை அவர்தம் தூதுத்துவத்தின் தெய்வீக உண்மையையும் நேர்மையையும் பறைசாற்றுகின்றன. அவர் உலகியல் ஆசைகளைத் துறந்து, உயரிய அறநெறிப் பண்புகளைக் கொண்ட ஒப்பற்ற முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தார்.

5.7 சட்ட மற்றும் சமூக சீர்திருத்தங்கள் பிற்போக்கானவை எனும் குற்றச்சாட்டு

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சட்ட மற்றும் சமூக சீர்திருத்தங்களை நவீன மேற்கத்திய அளவுகோல்களால் மதிப்பீடு செய்யும் கீழைத்தேயவாதம், அவற்றை பிற்போக்கானவையாக, அடக்குமுறை கொண்டவையாக மற்றும் பின்தங்கியவையாகச் சித்தரிக்க முயல்கிறது. இவ்விமர்சகர்கள் குறிப்பாகப் பெண்களின் உரிமைகள், அடிமைமுறை, தண்டனைச் சட்டங்கள் மற்றும் பரம்பரைச் சொத்துரிமைச் சட்டங்கள் ஆகியவற்றை இலக்காகக் கொண்டு, இவை சமூகச் சமத்துவமின்மையை வலுப்படுத்தியதாகவும், வன்முறையை அங்கீகரித்ததாகவும், மனித குல முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறாக

அமைந்ததாகவும் குற்றம்சாட்டுகின்றனர் (Shawkat, 1964; Muir, 1861; Margoliouth, 1905; Lewis, 1993).

இருப்பினும், இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகள் கடுமையான ‘காலமுரண்’ (*Anachronistic*) தன்மையைக் கொண்டவையாகும். ஏனெனில், 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபியச் சமூகத்தை 19 மற்றும் 20ஆம் நூற்றாண்டுகளின் மேற்கத்திய நெறிமுறைகளின் அடிப்படையில் மட்டுமே மதிப்பீடு செய்யும் இப்போக்கு, அக்கால வரலாற்றுச் சூழலின் நிதர்சனங்களை முற்றாகப் புறக்கணிக்கிறது (Said, 1978). உண்மையில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் சீர்திருத்தங்கள், பெண்கள், அடிமைகள், அனாதைகள் மற்றும் ஏழை எளியோர் கடுமையான சுரண்டல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட அன்றைய ‘ஜாஹிலிய்யா’ (அறியாமை) சமூகத்தில் முன்எப்போதும் கண்டிராத புரட்சிகர முன்னேற்றங்களைக் குறிக்கின்றன.

அல்குர்ஆன் பெண்களின் சமூக, பொருளாதார நிலைகளில் மிக முக்கியமான மாற்றங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. பெண்களுக்குச் சொத்துரிமையையும் பரம்பரைச் சொத்தில் பங்கையும் வழங்கியமை (அல்குர்ஆன், 4:7, 4:11), பெண் சிசுக் கொலையை முற்றாகத் தடை செய்தமை (அல்குர்ஆன், 81:8-9; 16:58-59) மற்றும் திருமணத்தின் போது பெண்களின் சம்மதத்தைக் கட்டாயமாக்கியமை (அல்குர்ஆன், 4:19) ஆகியவை அன்றைய பழமைவாதக் காட்டுமிராண்டிச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இணையற்ற முற்போக்கு நடவடிக்கைகளாகும் (Esposito, 1998). இது குறித்து அல்குர்ஆன் பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்துகிறது:
“நம்பிக்கை கொண்டவர்களே! பெண்களை (அவர்கள் மனப் பொருத்தம் இல்லாத நிலையில்) நீங்கள் பலவந்தப்படுத்தி அனந்தரமாகக் கொள்வது உங்களுக்கு கூடாது; பகிரங்கமான கெட்ட செயலை அவர்கள் செய்தாலொழிய, பெண்களுக்கு நீங்கள் கொடுத்ததிலிருந்து சிலவற்றை எடுத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களுக்குத் (துன்பம் கொடுத்து) தடுத்து வைக்காதீர்கள்; இன்னும், அவர்களுடன் கனிவோடு நடந்து கொள்ளுங்கள் - நீங்கள் அவர்களை வெறுத்தால் (அது சரியில்லை; ஏனெனில்) நீங்கள் ஒன்றை வெறுக்கக் கூடும் அதில் அல்லாஹ் ஏராளமான நன்மைகளை ஏற்படுத்தி விடலாம்.” (அல்குர்ஆன் 4:19).

மேலும், அதுவரை வரம்பின்றி நிலவிவந்த பலதார மண முறையானது, அல்குர்ஆனால் கடுமையான நீதி நன்னெறி நிபந்தனைகளுடன் (அல்குர்ஆன், 4:3) அதிகபட்சமாக நான்கு எனக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு வரம்பிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. பெண்களுக்கான விவாகரத்து உரிமை, மணக்கொடை (மஹர்) பெறக்கூடிய உரிமை மற்றும் கட்டாயத் திருமணங்களுக்கு எதிரான சட்டப் பாதுகாப்புகள் ஆகியவை பெண்களின் சமூக அந்தஸ்தை வியக்கத்தக்க வகையில் உயர்த்தின (Esposito, 1998). அல்குர்ஆன் இக்கட்டுப்பாட்டைப் பின்வருமாறு விவரிக்கின்றது:

“அநாதை(ப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து அவர்)களிடம் நீங்கள் நியாயமாக நடக்க முடியாது என்று பயந்தீர்களானால், உங்களுக்குப் பிடித்தமான பெண்களை மணந்து கொள்ளுங்கள் - இரண்டிரண்டாகவோ, மும்மூன்றாகவோ, நன்னான்காகவோ; ஆனால், நீங்கள் (இவர்களிடையே) நியாயமாக நடக்க முடியாது என்று பயந்தால் ஒரு பெண்ணையே (மணந்து கொள்ளுங்கள்), அல்லது உங்கள் வலக்கரங்களுக்குச் சொந்தமான (ஓர் அடிமைப் பெண்ணைக் கொண்டு) போதுமாக்கிக் கொள்ளுங்கள் - இதுவே நீங்கள் அநியாயம் செய்யாமலிருப்பதற்குச் சுலபமான முறையாகும்.” (அல்குர்ஆன் 4:3).

அடிமைமுறை தொடர்பில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் அக்கால உலகளாவிய பொருளாதாரத்தின் அங்கமாக இருந்த அடிமைத்தனத்தை ஒரே அடியில் ஒழிக்காமல், அதனைப் படிப்படியாகக் குறைத்து முற்றாக ஒழிப்பதற்கான வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுத்தார். அல்குர்ஆன் அடிமைகளை விடுவிப்பதை இறையச்சத்தின் அடையாளமாகவும், பாவ பரிகாரங்களுக்கான முதன்மை வழியாகவும் வலியுறுத்தியது (அல்குர்ஆன், 90:13; 2:177; 5:89). நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் தம் தோழர்களை அடிமைகளை விடுவிக்க ஊக்கப்படுத்தியதுடன், அதனை உயரிய நற்செயலாகவும் பிரகடனப்படுத்தினார்; மேலும், விடுதலை பெற்ற முன்னாள் அடிமைகளுக்குத் திருமண முடித்துவைத்து அவர்களைச் சமூகத்தின் முதன்மைச் நீரோட்டத்தில் ஒருங்கிணைத்தார் (Watt, 1953).

இஸ்லாமியத் தண்டனைச் சட்டங்கள் (திருட்டிற்குக் கரங்களைத் துண்டித்தல் மற்றும் பகிரங்க விபச்சாரத்திற்குச் சாட்டையடி போன்ற கடுமையான தண்டனைகளைக் கொண்டிருந்தபோதிலும்) அவை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் முறைகளில் எட்டமுடியாத அளவு

கடுமையான சாட்சிய ஆதார நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தன. நான்கு நேர்மையான நேரடிச் சாட்சிகள் அல்லது சுயமாக முன்வந்து அளிக்கும் வாக்குமூலம் போன்றவை கட்டாயமாக்கப்பட்டதால், இத்தண்டனைகள் நடைமுறையில் மிக அரிதாகவே நிறைவேற்றப்பட்டன. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் சொந்த நடைமுறையில், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பளித்தல், இரக்கம் காட்டுதல் மற்றும் சந்தேகத்தின் நன்மைகளை வழங்கித் தண்டனைகளைத் தவிர்த்தல் ஆகியவைகளே முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன (Esposito, 1998).

சமீபத்திய கல்விப்புல ஆய்வுகள், கீழைத்தேயவாதச் சித்தரிப்புகளைக் கலாசாரச் சார்புநிலைத் தோல்விகள் என்றும், இஸ்லாத்தின் தண்டனை அம்சங்களை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்துத் தீவிரப்படுத்தி அமைக்கப்பட்ட பக்கச்சார்பான அணுகுமுறை என்றும் கடுமையாக விமர்சிக்கின்றன. நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் சட்ட மற்றும் சமூக சீர்திருத்தங்கள், 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபிய வரலாற்றுச் சூழலில் மனிதச் சமத்துவம், கண்ணியம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகளை வெகுவாக முன்னேற்றிய புரட்சிகர நடவடிக்கைகளாகவே மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும் என நவீன ஆய்வாளர்கள் நிறுவுகின்றனர் (Memon et al., 2025; Rifai, 2021).

தொகுத்துக் கூறின், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் சட்ட மற்றும் சமூக சீர்திருத்தங்கள் பிற்போக்கானவை எனும் குற்றச்சாட்டு, வரலாற்றுச் சான்றுகளின் வெளிச்சத்தில் முற்றிலும் பொய்ப்பிக்கப்படுகின்றது. அவர்தம் மாற்றங்கள் 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபியாவிற்குப் புரட்சிகரமான பாதுகாப்புகளையும், உரிமைகளையும், உயரிய நன்னெறி நெறிமுறைகளையும் அறிமுகப்படுத்தின. கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்கள் நவீன அளவுகோல்களையும் வரலாற்று முரண்பாடுகளையும் மட்டுமே பிரதிபலிக்கின்றன; ஆனால், அசல் வரலாற்று மூலங்களோ நீதி, கருணை மற்றும் மனித கண்ணியத்தை நோக்கிய படிப்படியான, தெய்வீக வழிகாட்டப்பட்ட சமூக முன்னேற்றத்தையே தெள்ளத்தெளிவாகப் பறைசாற்றுகின்றன.

5.8 பிற சமயத்தவர் மீதான சகிப்புத்தன்மையின்மை தொடர்பான குற்றச்சாட்டு

கீழைத்தேயவாத இலக்கியங்களில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் பிற மதத்தைச் சார்ந்தவர்களிடம், குறிப்பாக யூதர்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்களிடம் சகிப்புத்தன்மையற்ற போக்கைக் கொண்டிருந்ததாக அடிக்கடி குற்றம்சாட்டப்படுகின்றது. ஆரம்ப காலத்தில் அவர் சகவாழ்வையும் இணக்கத்தையும் நாடியவராக இருந்தாலும், மதீனா காலத்தில் பகைமை, கட்டாயப்படுத்துதல் மற்றும் வன்முறையிலான மதமாற்றம் ஆகியவற்றை மேற்கொண்டதாக இவ்வாதங்கள் சித்தரிக்க முயல்கின்றன. இதற்கான ஆதாரங்களாக மதீனாவில் சில யூதக் கோத்திரங்கள் நாடுகடத்தப்பட்டமை, பனு குறைழா கோத்திரத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட தண்டனை மற்றும் மக்கா வெற்றி போன்ற நிகழ்வுகள் இக்கீழைத்தேயவாதிகளால் முன்வைக்கப்படுகின்றன (Muir, 1861; Margoliouth, 1905; Lewis, 1993; Said, 1978).

ஆயினும், இக்குற்றச்சாட்டுகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில வரலாற்று நிகழ்வுகளை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு, காலமுரண் சார்ந்த (*Anachronistic*) வாசிப்புகளின் விளைவாக உருவாக்கப்பட்டவையாகும். 7ஆம் நூற்றாண்டு அரேபியச் சமூகத்தின் வரலாற்றுச் சூழல்களான கோத்திர அமைப்புகள், இராணுவக் கூட்டணிகள், பாதுகாப்பு உடன்படிக்கைகள் மற்றும் ஒப்பந்த மீறல்கள் ஆகியவை இவ்விமர்சனங்களில் முழுமையாகப் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. அதே நேரத்தில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மதச் சுதந்திரத்தையும் சகவாழ்வையும் தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்திய அடிப்படை நெறிமுறைகளும் கவனத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை.
அல்குர்ஆன் மார்க்கக் கட்டாயமின்மையைக் குறித்துத் தெளிவாகப் பிரகடனம் செய்கிறது:
"(இஸ்லாமிய) மார்க்கத்தில் (எவ்வகையான) நிர்ப்பந்தமுமில்லை; வழிகேட்டிலிருந்து நேர்வழி முற்றிலும் (பிரிந்து) தெளிவாகிவிட்டது; …" (அல்குர்ஆன், 2:256).

அரசியல் மற்றும் சமூகப் பதற்றங்கள் நிலவிய மதீனாச் சூழலிலேயே வெளிப்படுத்தப்பட்ட இவ்வசனம், ஒருவரது மார்க்க நம்பிக்கை என்பது தன்னிச்சையான மனப்பூர்வமான தேர்வாக இருக்க வேண்டுமேயன்றி, கட்டாயப்படுத்துதல் ஒருபோதும் உண்மையான ஈமானை (நம்பிக்கையை) உருவாக்காது என்பதை உறுதியாக வெளிப்படுத்துகிறது.

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மதீனாவில் உருவாக்கிய அடிப்படை அரசியல்-சமூகப் பட்டயமான 'மதீனா சாசனம்', யூதர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு மத சமூகங்களின் மதச் சுயாட்சியையும் பரஸ்பர பாதுகாப்பையும் சட்டரீதியாக உறுதிசெய்தது. யூதக் கோத்திரங்கள் தனித்துவமான மத சமூகங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, தங்கள் மத நடைமுறைகளையும் சட்ட மரபுகளையும் சுதந்திரமாகப் பின்பற்றும் உரிமையைப் பெற்றன; அதேநேரத்தில் நகரின் பாதுகாப்பில் கூட்டுப் பொறுப்பேற்க வேண்டிய கடமையும் அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டது (Watt, 1953; Esposito, 1998). இது பன்மைத்துவத்தையும் சகவாழ்வையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு முற்போக்கான அரசியல் கட்டமைப்பிற்குத் தெளிவான சான்றாகும்.

யூதக் கோத்திரங்களுடனான உறவுகள் பின்னர் சுமுகமிழந்து போனமைக்குக் காரணம், அவர்களின் மத நம்பிக்கை அல்ல; மாறாக, வெளிப்புற எதிரிகளுடன் இரகசியக் கூட்டணி அமைத்தல், நாட்டின் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தங்களை மீறுதல் மற்றும் மதீனா அரசின் இறையாண்மைக்கு அச்சுறுத்தல் விளைவித்தல் போன்ற தேசத்துரோக நடவடிக்கைகளே ஆகும். பனு கைனுகா, பனு நளீர் மற்றும் பனு குறைழா ஆகிய கோத்திரங்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள், அக்கால அரேபியக் கோத்திரச் சட்டங்களுக்கும் இருதரப்பும் ஒப்புக்கொண்ட உடன்படிக்கை விதிகளுக்கும் இணங்கவே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இவை மத வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் அன்றி, ஒப்பந்த மீறல் மற்றும் போர்க்காலத் துரோகம் போன்ற குற்றங்களின் அடிப்படையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன.
அதேவேளையில், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் சாத்தியமான அனைத்துத் தருணங்களிலும் இரக்கத்தையும் மன்னிப்பையுமே முதன்மைப்படுத்தினார். வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க மக்கா வெற்றியின் போது, பல தசாப்தங்களாகத் தமக்குக் கடுமையான இன்னல்களை இழைத்த எதிரிகளுக்குப் பொதுமன்னிப்பு வழங்கி அருள் கூர்ந்தாரே தவிர, எவர் மீதும் கட்டாய மதமாற்றத்தைத் திணிக்கவில்லை (Esposito, 1998). இது அவர்தம் அணுகுமுறை மதச்சகிப்பின்மை சார்ந்தது அன்று; மாறாக, பெருந்தன்மையும் கருணையும் கொண்டது என்பதை நிரூபிக்கிறது.

கிறிஸ்தவ சமூகத்தினருடன் அவர் பேணிய உறவுகள் இப்பண்பை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. மக்காவில் சித்திரவதைக்குள்ளான முஸ்லிம்களை அபிசீனியக் கிறிஸ்தவ அரசரின் பாதுகாப்பிற்கு

அனுப்பிவைத்தமை, நஜ்ரான் பகுதியிலிருந்து வந்த கிறிஸ்தவத் தூதுக்குழுவை மதீனாப் பள்ளிவாசலில் மரியாதையுடன் வரவேற்று, அங்கேயே அவர்களின் வழிபாடுகளை மேற்கொள்ள அனுமதித்தமை ஆகியவை மதச் சகிப்புத்தன்மையின் வரலாற்றுச் சான்றுகளாகும் (Al-Zarqani, 1995). மேலும், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள், மதகுருமார்கள் மற்றும் அவர்களின் வழிபாட்டு உரிமைகளுக்கான பாதுகாப்பும் இஸ்லாமிய உடன்படிக்கைகளில் எழுத்துப்பூர்வமாக உறுதிசெய்யப்பட்டிருந்தன.

நவீன கல்விப்புல ஆய்வுகள், கீழைத்தேயவாதச் சித்தரிப்புகள் அரசியல்-பாதுகாப்பு சார்ந்த மோதல்களை மதச்சகிப்பின்மையோடு குழப்பிக் கொள்கின்றன என்றும், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தொடர்ச்சியான அமைதி முயற்சிகளையும் பாதுகாப்புசார் முடிவுகளையும் திட்டமிட்டுப் புறக்கணிக்கின்றன என்றும் விமர்சிக்கின்றன. அசல் வரலாற்று ஆதாரங்கள், முஸ்லிமல்லாத பிற சமூகங்களுடனும் அவர் நீதியுடனும் கருணையுடனும் நடந்துகொண்டதையே வலியுறுத்துகின்றன (Rifai, 2021; Memon et al., 2025).

தொகுத்துக் கூறின், பிற மதங்களிடம் அசகிப்புத்தன்மை காட்டினார் எனும் குற்றச்சாட்டு வரலாற்று மற்றும் மூல ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் நிலைத்து நிற்க முடியாத ஒன்றாகும். நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்வியல் நடைமுறைகளும் போதனைகளும் மதச் சுதந்திரம், சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பு மற்றும் சமூகச் சகவாழ்வு ஆகியவற்றைத் தொடர்ச்சியாக உறுதிசெய்கின்றன. அவர் அகிலத்தார் அனைவருக்குமான கருணையின் வடிவமாகவும், வெவ்வேறு சமயங்களிடையே நீதி, இணக்கம் மற்றும் பரஸ்பர மரியாதையை நிலைநிறுத்திய ஒப்பற்ற தலைவராகவும் திகழ்ந்தார் என்பதை வரலாற்றுப்பூர்வமாக உறுதிபடக் கூற முடியும்.

6. முடிவுரை

நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீது வரலாற்றின் பல்வேறு காலகட்டங்களில் கட்டமைக்கப்பட்டுத் தொடர்ந்து பரப்பப்பட்டுவரும் கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்களை இவ்வாய்வு ஆழமான விமர்சனப் பகுப்பாய்விற்கு உட்படுத்துகிறது. இடைக்காலக் கிறிஸ்தவச் சமயக்களங்க உரையாடல்களிலிருந்து தொடங்கி, 19ஆம் நூற்றாண்டின் போலி-அறிவியல் அணுகுமுறைகள் வழியாக, நவீனகாலக் கல்விப்புல மற்றும் பொதுவெளி விவாதங்களில் நிலைபெற்ற தவறான சித்தரிப்புகள் வரை இவ்விமர்சனங்கள் விரிந்து

காணப்படுகின்றன. போலியான தூதுத்துவம், இறைவெளிப்பாட்டின் நோயியல் விளக்கங்கள், யூத-கிறிஸ்தவ மூலாதாரங்களிலிருந்து கடன் பெற்றதாகக் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டுகள், குடும்ப வாழ்க்கையில் நெறிமுறைத் தளர்ச்சி, வன்முறை மற்றும் கட்டாய மதமாற்றம், அரசியல் சூழல்சாதகப் போக்கு, சமூகச் சீர்திருத்தங்களில் பின்னடைவு மற்றும் பிற சமயங்கள் தொடர்பான சகிப்பின்மைக் குற்றச்சாட்டுகள் ஆகியவை, அவற்றின் வரலாற்று, இறையியல் மற்றும் முறைமையியல் பின்னணியில் இவ்வாய்வில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

எட்வர்ட் சைத் விளக்கியபடி, இத்தகைய கீழைத்தேயவாத விமர்சனங்கள் பெரும்பாலும் நடுநிலையான அறிவியல் மதிப்பீடுகளாக இல்லாமல்; மாறாக, அதிகார-அறிவுத் தொடர்பியலின் வெளிப்பாடுகளாகவே அமைகின்றன. இறையியல் போட்டி, காலனித்துவ அரசியல் நோக்கங்கள், கலாசார மேன்மை உணர்வு மற்றும் இஸ்லாமிய மூலாதாரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தும் காலமுரண் சார்ந்தும் (Anachronistic) வாசித்தல் ஆகியவை இவ்விமர்சனங்களை வடிவமைத்துள்ளன என்பதை இப்பகுப்பாய்வு தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

இதற்கு மாறாக, இஸ்லாமிய அசல் மூலாதாரங்களான அல்குர்ஆன், நம்பகமான ஹதீஸ் தொகுப்புகள், ஆரம்பகாலச் ஸீரா (நபிகளாரின் வரலாற்று) இலக்கியங்கள் மற்றும் பாரம்பரிய இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் விளக்கங்கள் ஆகியவை நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தெய்வீகப் பணி, நெறிமுறை ஒருமைப்பாடு மற்றும் முன்மாதிரித் தன்மையை ஒருமுகப்பட்ட சான்றாதார வழியில் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இக்கீழைத்தேயவாத மறுப்புகள் வெறும் உணர்ச்சி சார்ந்த தற்காப்பு வாதங்களாக அமையாமல், வரலாற்றுச் சான்றுகளும் சூழல் உணர்த்துதலும் கொண்ட அறிவியல்சார் பதில்களாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளன. அல்குர்ஆனின் மொழியியல் அற்புதத் தன்மை, தூதுத்துவத்திற்கு முன்பே நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் அல்-அமீன் ("நம்பகமானவர்") என அறியப்பட்ட சமூக நிலை, உலகியல் நன்மைகளைத் தொடர்ந்து நிராகரித்த அவர்தம் துறவு வாழ்க்கை, இராணுவ நடவடிக்கைகளில் வெளிப்பட்ட பாதுகாப்பு நோக்கமும் நெறிமுறைக் கட்டுப்பாடுகளும், பெண்களின் உரிமைகள் மற்றும் சமூக நீதியில் அவர் ஏற்படுத்திய அடிப்படை மாற்றங்கள், மேலும்

"(இஸ்லாமிய) மார்க்கத்தில் (எவ்வகையான) நிர்ப்பந்தமுமில்லை; வழிகேட்டிலிருந்து நேர்வழி முற்றிலும் (பிரிந்து) தெளிவாகிவிட்டது; …"

(அல்குர்ஆன், 2:256) என்ற தெளிவான சமயச் சுதந்திரக் கோட்பாடு ஆகியவை, கீழைத்தேயவாதச் சித்தரிப்புகளை அடிப்படையிலேயே பொய்ப்பிக்கும் வலுவான சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. இதன் விளைவாக,

“(நபியே!) நாம் உம்மை அகிலத்தாருக்கு எல்லாம் ரஹ்மத்தாக - ஓர் அருட் கொடையாகவேயன்றி அனுப்பவில்லை.” (அல்குர்ஆன், 21:107)

என்ற அல்குர்ஆனியப் பிரகடனம், வரலாற்று மற்றும் நடைமுறை ரீதியாகவும் மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது. மேற்கத்திய விவாதங்களில் அடிக்கடி காணப்படும் கேலிச் சித்தரிப்புகளுக்கு மாறாக, அவர் நீதி, கருணை, மனிதக் கண்ணியம் மற்றும் சமூகச் சகவாழ்வு ஆகியவற்றின் உயரிய முன்மாதிரியாக இவ்வாய்வில் தெளிவுற வெளிப்படுகிறார்.

நவீன கல்விப்புலத்திலும் பொதுவெளிகளிலும் இத்தவறான புரிதல்கள் தொடர்ந்து நிலைபெற்றிருப்பது, இஸ்லாமிய அறிவியல் மரபுடன் உண்மையாகவும் சமநிலையாகவும் உரையாடும் பன்முக அறிவுசார் ஆய்வுகளின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது. காலமுரண் தீர்ப்புகளை நிராகரித்து, கீழைத்தேயவாத அணுகுமுறைகளின் முறைமையியல் குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம், இவ்வாய்வு பரஸ்பர புரிதலை மேம்படுத்தவும், இஸ்லாமிய வெறுப்பியலை (Islamophobia) எதிர்கொள்ளவும், உலகளாவிய சூழலில் சமயங்களிடையே அர்த்தமுள்ள உரையாடலை ஊக்குவிக்கவும் பங்களிக்கிறது.

எதிர்கால ஆய்வுகள், ஸீரா ஆய்வுகளில் காலனித்துவ மேலாதிக்க நீக்க அணுகுமுறைகளை மேலும் விரிவுபடுத்துவதோடு, மேற்கத்திய மற்றும் இஸ்லாமிய அறிவு மரபுகளை இணைக்கும் கூட்டு ஆய்வுகளையும் ஊக்குவிக்க வேண்டும். இத்தகைய முயற்சிகள் புறநிலை வரலாற்று ஆய்வையும், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் நீதி, கருணை மற்றும் உண்மை ஆகியவற்றின் நீடித்த பாரம்பரியத்திற்கான அறிவியல் மரியாதையையும் வளர்த்தெடுக்க உதவும்.

இறுதியாக, இவ்வாய்வு கீழைத்தேயவாத சித்தாந்தங்களின் அடித்தளங்களை விமர்சன ரீதியாக அம்பலப்படுத்துவதோடு, அசல் இஸ்லாமிய மூலாதாரங்களின் அடிப்படையில் நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை மற்றும் பணியை மறுபரிசீலனை செய்வதன் மூலம் தவறான சித்தரிப்புகளை எதிர்கொள்ளும் ஒரு கல்விப்புலப் பாதையை முன்வைக்கிறது. இதன் மூலம், சமயங்களிடையே

உண்மையான புரிதல், பரஸ்பர மரியாதை மற்றும் நீடித்த இணக்கம் உருவாக வழிவகுப்பதே இவ்வாய்வின் முதன்மை இலக்காகும்.

REFERENCES

Al Quran

Al-Baqillani, M. (2008). *I'jaz al-Qur'an*. Dar al-Kutub al-Ilmiyyah.

Al-Zarqani, M. A. (1995). *Manahil al-Irfan fi Ulum al-Qur'an*. Dar al-Fikr.

Azmi, M. M. (1978). *Studies in early Hadith literature*. American Truth Publication.

Daniel, N. (1993). *Islam and the West: The making of an image*. Oneworld Publications.

Esposito, J. L. (1998). *Islam: The straight path*. Oxford University Press.

Freemon, F. R. (1976). A differential diagnosis of the inspirational spells of Muhammad the Prophet of Islam. *Epilepsia*, 17(4), 423–427.

Geiger, A. (1833). *Was hat Mohammed aus dem Judenthume aufgenommen?* (What did Muhammad take from Judaism?).

Hasan, A. (2019). Did Prophet Mohammad (PBUH) have epilepsy? A neurological analysis. *Epilepsy & Behavior*, 101, Article 107583.

Last Prophet. (n.d.). *Orientalist views of the Prophet Muhammad*. https://lastprophet.info/the-orientalist-view-of-prophet-muhammad

Lewis, B. (1993). *Islam and the West*. Oxford University Press.

Maleklou, S., & Nilsaz, N. (2024). Critique of Orientalists' view on the similarities between Quranic stories and the Bible. *Journal of Interreligious Studies on the Quran and the Bible*, 1(1), 160–180. https://doi.org/10.22034/qb.2024.2036368.1012

Margoliouth, D. S. (1905). *Mohammed and the rise of Islam*. G.P. Putnam's Sons.

Memon, A. W., Bukhari, S. A., & Abdi, A. R. (2025). Misconceptions and misrepresentations: A scholarly response to Orientalist criticism of the Seerah. *Advance Social Science Archive Journal*, 3(02), 27–37.

Muir, W. (1861). *The life of Mahomet*. Smith, Elder & Co.

Rifai, S. L. (2021). Orientalists on Prophet Muhammad (S). *SSRN Electronic Journal*. https://doi.org/10.2139/ssrn.3840152

Said, E. W. (1978). *Orientalism*. Pantheon Books.

Schacht, J. (1964). *An introduction to Islamic law*. Oxford University Press.

Schadler, P. (2017). *John of Damascus and Islam: Christian heresiology and the intellectual background to earliest Christian-Muslim relations*. Oxford University Press.

Sprenger, A. (1861). *Das Leben und die Lehre des Mohammad*. Nicolai.

Watt, W. M. (1953). *Muhammad at Mecca*. Oxford University Press.

Yaqeen Institute. (2024). The age of Aisha (RA): Rejecting historical revisionism and modernist presumptions. https://yaqeeninstitute.org/read/paper/the-age-of-aisha-ra-rejecting-historical-revisionism-and-modernist-presumptions

Yaqeen Institute. (2024). The Qur'an's engagement with Christian and Jewish literature. https://yaqeeninstitute.org/read/paper/the-qurans-engagement-with-christian-and-jewish-literature